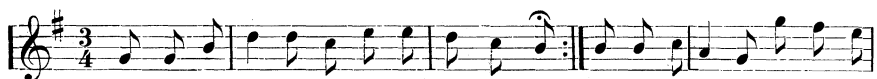
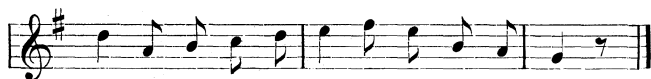

b) Melodi från *Lappträsk*.

1. O flicka lilla, jag är så långt från dig. I rosenhagen vill jag dig

möta, Jag vill dig möta i rosen - lund.

187.

Ingå.

1. Munter bör en sjöman vara, Glömma alla sorger lätt, Glömma

alla sorger lätt, Så i motgång som i fara Bör han alltid tänka

rätt. La la la la la la, La la la la la la, La la

la la la la la la!

2. Stormen är hans vän och broder
På de vida böljor blå,
Stundom måst han gå till roder,
Stundom upp i toppen gå.
La la la o. s. v.

3. Flickan sin bör han ej glömma,
Om han också borta är,

Henne ständigt i hjärtat gömma,
Om han henne värkligt håller kär.
La la la o. s. v.

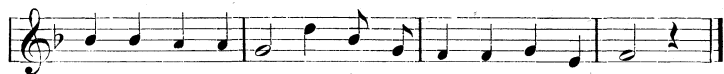
4. När han efter slutad resa
Kommer sen i lugner hamn,
Bör han alltid munter vara
Med sin flicka uti famn.
La la la o. s. v.

188.

Ö. N.

1. När jag endast på dig tänker, När jag endast älskar dig, Kanske

du ditt hjärta skänker Åt en ann och glömmet mig.

<p>2. När jag ut på böljan vandrar,
Mången väter skjorta får,
Sitter du förnöjd bland andra —
Kanske du bland gossar går.</p>	<p>5. Om en flicka vet värdera,
Hvad en sjöman slita får,
Dag och natt på däck spasera;
Oviss om sitt lif han går.</p>
<p>3. När du uti sängen hvilar
Sött och roligt natten ut,
Månd jag då på däck et ila,
Att förbida vaktens slut.</p>	<p>6. Många mörka, kalla nätter
Göra mig en stor oro;
Alt jag då å sido sätter,
Blott du är mig huld och tro.</p>
<p>4. När jag ändtligt vaktens slutat,
Våt och stel i hvarje klut,
Knapt jag mig i kojens lutat,
Förrn det ropas: „hvar man ut!“</p>	<p>7. Nu får jag, som alla andra,
Hvila lugn uti din famn
Och med glädje dig omfamna,
Ty du är i säker hamn.</p>

189.

Ö. N.

1. När stormen öfver hafvet flyger
Och vi för underseglen går,
När i märssegelns rundning smyger
En sakta bris från himlen blå:
På drillen och kompassen hvilar
Min säkra, aldrig störda blick;
Jag suckar: ack! Och tanken ilar
Till henne, som mitt hjärta fick.

 2. När trolöst vind sig börjar skrotta
Imot det streck, vi ämna gå,
Och bidevind vi dikt anskota,
Att prätta för att hamnen nå:
Då tänker jag, hur ödet kastar
I hoppets segel ofta back,
Oemotståndligt tanken hastar
Till henne och jag suckar: ack!

 3. Men se, hur härligt vinden rymmer —
Att brassa fyrkant upp hvar man!
Läseglens massa himlen skymmer,
Stolt gungar skeppet af och an.
Hur skönt det är att framåt gunga
Från afdrift fri, i lyckans hamn! —
Förtjust jag blir och börjar sjunga
Vid minnet af den huldans namn.
-

190.

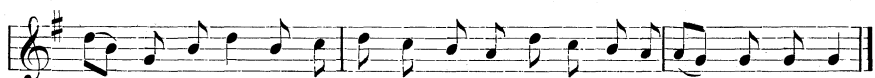
Helsinge, Lappträsk.

Lappträsk.

1. O du stolte ungsjöman, vill du lämna ditt land, För att fara omkring

jorden på den vilda o - ce - an? Jag är glad och förnöjd, och jag

sjunger med fröjd Och mitt hopp det står till Herran uti him - melens höjd.

2. Ankaret det lättas opp, seglen sträckas opp i topp,
Och en man tar rodret, när de andra klara opp.
Nu med hattarna i hand stå vi glada alle man,
Och ett ömt farväl vi bjuda åt vårt kära fosterland.
3. Allting synes vara klart, skeppet börjar göra fart,
Våra flickor stå på stranden, se oss långsamt ila bort;
Och en rinnande tår uppå deras kinder går,
Och med klappande hjärta emot hemmet de gå.
4. Dagen lider mot slut, natten ser förfärlig ut,
Då det stormar, då det tjuter i hvar endaste vrå (klut).
Månen redan gått ner, stjärnor synas ej mer,
Svåra skyar och byar till öfverflöd han ger.
5. Storm och brusande haf — skeppet lider ej där af,
Och den stolte sjömannen står på brädden af sin graf.
Men han tröstar sig därmed, att han lider ingen nöd,
Fast hans öde kunde göra, att han låg i hafvet död.
6. När vi råkas i hamn, i ett främmande land,
Står det tusentals med flickor med en vid och öppen famn.
„Var välkommen i land, o du glade sjöman,
Var välkommen, var välkommen, kom och slut mig i din famn!“

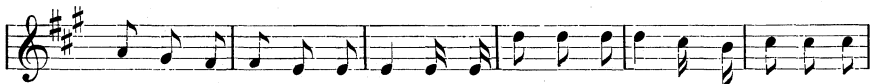
7. Denna tiden är så kort, snart så skall vi segla bort,
Hemåt norden vi skynda med en däjeliger fart.
Och en gynnelig vind skall oss snart föra hem
Till föräldrar och syskon och en öm och trogen vän.

191.

Pärnä, Ö. N

1. Och jungfru Ka-ro - li - na från Kronstadt hon var, Med ängslan, stor

smärta från henne jag far. Fal-le - ral-lal-lal-la, fal-le - ral-lal-la-

la, Med ängslan, stor smärta från henne jag far.

2. Och lybeckska flickor de äro så fin,
De hafva båd silfver och guld uti skrin.
Fallerallallalla, fallerallallalla,
De hafva båd silfver och guld uti skrin.
3. Och Amsterdams flickor de dansa på strand
Med fyra sjömänner hvar en i sin hand.
4. Men när som vi foro från Amsterdam bort,
Så var nu den glädjen förbannade kort.
5. Så har jag nu seglat från strand och till strand,
Spenderat min ungdom i främmande land.
6. De kinder, som förr voro rosenderöd,
De hafva förbleknat, som vore de snö.

7. Och såsom sjöfågeln på villande sjö,
Så måste sjömännerna söka sig bröd.
8. Men när som vår skuta väl kommit i hamn,
Så får man väl taga sin flicka i famn.
Fallerallallalla, fallerallallalla,
Så får man väl taga sin flicka i famn.

192.

Borgå, Pärnä, Ö. N.

1. Och jungfrunen och ungersven de träffades på bron: „Har

jungfrun tänkt att gifta sig alt uti detta år?“ Uti ro - sor.

2. „Väl har jag tänkt att äkta mig men aldrig med dig;
Jag har en vän på böljorna, som längtar efter mig.“
Uti rosor.
3. „Har du en vän på böljorna, lit aldrig uppå den,
Ty när de komma till främmande land, där ha de mången ann.“
(Borgå: I hvarje stad han kommer där, så har han mången vän.)
4. „Ja där så må de hafva så många som de vill,
Men aldrig så blir du allrakärestan min!“
5. Och jungfrun skådar flaggorna, de gula och de blå,
Där fick hon se sin käresta alt uppå däckets stå.
6. „God dag, du min hulda och fagra fästemo!
Jag har nu redan höra fått att du har varit död.“
7. „Af hvem har du det höra fått att jag har varit död?“
„Jo, det var en vacker ungersven berättade åt mig.“
Uti rosor.

Borgå.

8. „Och efter han har sådant sagt, skall han belönad bli,
Och sedan skall han svälta få alt uti dagar tri.
9. Och du, min hulda, ömma, du är min trogna vän,
Och du skall vara vännen min alt intill din död.“
10. Nu slutar hon sin visa, den hon själf diktat har,
Och den skall hon sjunga alt till sin bröllopsdag
Uti rosor.

193.

Strömfors.

1. Och sjungen nu bröder, varen glada som jag, När vi skola

mönstra till - samman i dag. En resa till Rio för oss är be-

stämd, Att skiljas en tid i -- från mö och från vän.

2. Nu ligger briggen på floden klar.
Vi gå ombord för att hissa flagg,
När ankaren lättas och seglen sträcks opp
Och vimplarne svaja „farväl“ uti topp.
3. Farväl, I hyddor, farväl, I salar!
Som bröder vi skiljas från Finneland.
Adjö, du min ängel, jag dej har så kär,
Lef väl till min hemkomst — adjö, farväl!

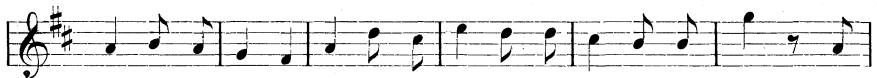
4. Om morgondagen, då solen står opp,
Och solen hon gnistrar i briggens topp,
Och vinden han veiftar i segel och rå,
Du bölja, du bölja, skjut på, skjut på!
5. När saltvattnet flyger på backen opp,
Och briggen den ilar med flagga i topp,
Och sjön som man prässar mot Finneland,
Där möta oss flickor med öppen famn.

194.

Pojo.

1. På Gustafs fjärden vid redan vid Sörnäs Skutan den lossas och

kaptenen fördes. Raska sjögossar de kommo till ön, Och

jollen den syntes dit långt öfver sjön.

2. Skutan den seglar till Sörnäs från Lovisa ;
Där voro sjögossar dem man kunde prisa,
Och en utaf dem mitt hjärta fick han,
Han bor uppå skutan som andra styrman.
3. Den fjärde dags morgon den tjugunde oktober
De lättade ankar på Helsingfors floder.
De for ju så långt, att de kom ej i land,
Och flickorna stodo så sorgsna på strand.
4. O, stackars flicka, hur rysligt jag lider,
Men tåligt jag lider fast hjärtat mitt svider,

Ty jag har mig fäst alt vid en sjöman,
I hvar stad han kommer han tar sig en ann.

5. Jag har en vän, som mitt hjärta förtjuser,
Han bor ju där ute, där böljorna brusar,
Han vågar sitt lif på den skummiga sjö,
I Sörnäs där bor ju hans älskade mö.

195.

Pärnä, Snappertuna, Ö. N.

a) Pärnä.

1. Se på de sjömans - - gos - sar, hur raska som de gå, Och

alla vackra flic - kor de tycka om dem så, För att de ä så

ra - ska och ha ett hurtigt mod. Sitt unga lif de vå - - ga på

sjö och saltan flod. Sjung fa - ral - la - di - ral - la - di - ral - la - di - rej, På

sjö och saltan flod.

2. När gossarne ta hyra med skepp, som ut skall gå,
Så ta de sig en rolig dag med sina flickor små.
De gå med dem spatserande och tala med dem så,
Hur de om dan spatsera må och om natten sofva få.
Sjung o. s. v.
Och om natten sofva må.

3. Om morgon klockan fyra, när skeppet skjuter segelskott,
Då ligger sjömansgossen på flickans arm för godt;
Då är det ännu tider att foga sig ombord,
Att afsked ta af flickan sin och stryka på sin fot.
4. Gud ger oss en foglig vind och resan den går fort,
Vi lyckeligen segla alt till en annan ort;
Vi lyckeligen komma och träffa i god hamn,
Och skeppet det förtöja vi och sen gå vi i land.
5. Vi gå där kring på orten och se oss litet om,
Hvad deras klädemoder vi meran tycka om.
Var vi för dem okända, vi gå ändå på dans,
Ehvad de vore engelsmän, ja holländsk eller fransk.
Sjung o. s. v.
Hvad tyska eller dansk.
6. *)En landsman han plöjer sin åker och sin äng,
Om natten så ligger han i sängen med sin vän.
Vi unga sjömansgossar, som ut på böljan gå,
Vi få så sällan sofva, men alltid klara stå.
7. *)En sjöman i oväder han lider ofta nöd,
Ty han med våta kläder får ofta gå till kojs.
Då tänker han på flickan sin: „ack, om hon vore här,
Hvad hon då skulle värma mej och torka mina klär!“
8. Och denna visan gjorde vi på resan vi kom hem,
I Engelska kanalen vi låg för bidevid;
Det var ett vackert väder att roa tiden bort,
Och denna visan gjorde vi och hon blef ganska kort.
9. Viljen I nu veta hvem visan diktat har,
Så står hans namn så skrifvit med bokstäfver C och A.
Det var den yngsta jungman, som uppå skeppet var,
(Det var en hurtig sjöman, som segla på salt vand,)

Och denna visan lämna han åt den som sjunga kan.
Sjung o. s. v.
Åt den som sjunga kan.

*) Se N:o 149.

b) Melodi från Ö. N.

1. Se på de sjömansgossar, hur raska som de gå, fal - le-ra, Se
 på de sjömans-gos-sar, hur raska som de gå, Och alla vackra
 flickor de tycka om dem så. Hej, fa-ra-di-ra-di-ral-lal-lej, Hej fa-
 ra - di - ra - di - ral - lal - lej.

196.

Pärnä.

1. Sju år de var för - flut-na, sen vi skådade vårt land Och den
 vackraste fic - ka, som jag omnämna kan. Där stå här - li - ga
 fjällar under himmelen den blå Och det grönskar i vår fäderne-
 bygd. bygd.

2. Vi seglade en afton för en förliger vind,
 Sen kom där ett skepp för en stark bidevind.
 Akter på halfdäcket stod en flicka som var skön,
 Och hon var ju den däjligaste mö.

3. Jag skådade den flickan med förtjusande behag,
Mina ögon förändrads hvar endaste en dag.
Jag kan ej henne glömma, om det kostar så mitt lif —
Jag vill se, jag vill se henne blott.
4. Så kastade jag mig ibland böljorna de blå,
För att jag om bord uppå skeppet komma må.
Så lyckades det mig uti fallrepstrappan få
Att ombord uppå skeppet komma må.
5. Så hälsade hon mig: „hvarifrån kommer du,
Du, som kommer ifrån böljorna och upptages nu?“
„Jag föll ifrån bramrån, när seglen gjordes fast,
Och jag föll ibland böljorna med hast.“
6. Så seglade vi sen uti månaderna ni,
Förrän vi ändteligen vårt fosterland fick si.
Jag gick till flickans fader och jag bad mig att få lof,
Att få äga hans dotter till gemål.
7. Ändteligen svara han mig dessa ljufva ord:
„Är du en redlig sjöman, visst är du henne värd,
Och Gud han må välsigna er i alla edra dar,
Och ert bröllop skall firas med stor fröjd.“

197.

Liljendal.

1. Sjöfarten han är ett för-nö--jeligt ting, När lyckan och vinden oss

föl -- ja vill. Med bramsegel och läsegel vi segla galant Till främmande

städer, där flickor I fant.

2. Landsmannen bör tänka hvad vi ha proberet
Alt under den tiden vi lidit stor nöd.
Det var uti julen vi lefde galant
Vid spel och vid dans vid punschbålens rand.
3. Men andra dags morgon en bräcksjö vi fick,
Våra mäster och segel och alt från oss gick.
Vår kapten han var käck, upplifvad vårt mod,
Tog vinflaskan upp att förstärka vårt mod.
4. Sen ser jag kanalen till rödaste haf.
Jag seglar där inne, men hvad blir däraf?
Jag seglar försant på en piasant,
Min bräckskepp därefter en kolspringa fant.
5. Och hvem vill nu veta hvem visan har gjort?
Tre raske bröder som nyligen fort bort.
Ja, de va raska och frisk, de va seglaren lik,
De tala så vackert om öländska rik.

198.

Borgå.

1. Snart är förbi de bästa ungdomsår, Jag mins det än, då jag for hemi-

från. Det är min lott, som jag har fått, att plöja hafvet blott. Det är min

lott, som jag har fått, att plöja hafvet blott.

2. En sjöman uti sina ungdomsår
Han far till sjös och lämnar flickan då.
I lunden grön likt blomman skön
Där klagar hon sin bön.

3. Vi segla ut på stormigt öde haf,
Där mången sjöman redan fått sin graf.
Visst är det nöd, när man ser död
Och ingen kan ge stöd.
4. Men skull ej stormen gjort ett raseri,
Så had ej mången sjöman mist sitt lif.
Den storm så hård gör natten svår,
När seglen sönderslå.
5. Ack, om jag hade lärkevingar små
Och kunde flyga genom böljan blå
Hän till den strand i flickans famn,
Om hon ej had en ann!
6. Vi segla ut långt fjärran ifrån syd
Till nordens mö, nu är det sommartid.
Men hennes blad var plockad af
De bleka kinder kvar.
7. Adjö, farväl! Från dina bleka kind
Håll den du har alt intill döden din!
Mitt hjärta brann, när jag försvann
Och du dig tog en ann.
8. Adjö, farväl! Nu slutar jag min sång.
Min resa genom världen den blir ganska lång.
Jag aldrig mer den dagen ser,
Då jag om norden ber.

199.

Pojo.

fa - li - ra - li - lej! På vägen mött en västlig storm, Som oss gjorde
 mången harm. Fa - li - ra - li - lej, sjung fa - li - ra - li fa - li - ra - li
 Fal - laj-rej, sjung fa-ral - lal-lej!

2. En stark motvind oss öfverhöljde,
 Falirali o. s. v.
 Vågorna öfver skeppet sköljde.
 Falirali o. s. v.
 Gissa hvad som hände nu:
 Stormårssegle sprack midt i tu.
 Falirali o. s. v.
3. Sjömanslifvet är så härligt,
 Fast det stundom käns besvärligt.
 När stormen öfver hafvet går,
 Stundom vi arbeta får.
4. Vår kapten sad: „det är en regel,
 Vi få lägga ett nytt märssegel.“
 När vi detta had gjort klart,
 Fick vi bränvin och sen mat.
5. Snart en god vind till oss vände,
 Hvita seglen vi uppspände.
 Efter några veckors tid
 Kommo vi i Kadix in.
6. I Kadix fick vi litet rasta,
 Först att lossa, sen att lasta,
 Sedan vända hem igen
 Och jula med vår lilla vän.
7. Gossar, gossar, gicken klara!
 Vår kapten i land skall fara
 För att hämta visitation
 Uppå stora Hilda John.

8. Vår kapten vill oss till sig kalla,
Han vill oss på rådstugan kalla
För att där få mönstras å,
Sedan vår afräkning få.

9. Men vår kapten vill vi prisa,
Faliralilej, sjung faliralilej.
Han oss mycket godt bevisat,
Faliralilej, sjung faliralilej,
För provianten som var skön
Och för vår förtjänta lön.
Faliralilej, sjung falirali falirali,
Fallajrej, sjung farallallej!

200.

Pärnä.

1. Vi ligga uppå reddan klara, Och vinden blåser upp nordost. A-

djö, ni stadens damer rara! Vi måste lämna denna kust.

2. När vinden fyller våra segel
Och skeppat skjuter sakta fram,
Vi skåda ut åt hafvets spegel
Och lämnar lätt vårt fosterland.	5. När stormen uppå hafvet lugnar,
Och akterdyning rullar fram,
Vi ligga här ibland de vilda
Och önska oss att gå i land.
3. Flickan står med bleka kinder,
Hon räcker oss sin hvita hand.
Men vi, som segla ut från norden,
Vi se ej mer vårt fosterland.	6. Där är en stad, som skeppet dröjer
Kanske en månad eller två.
Vi gossar gå i land, ha nöjen
Och spela med de flickor små.
4. Sommaren den är ej längre;
Den kulna hösten kommer på,
När stormen trycker på med ifver,
Att vi vår segel minska må.	7. Visst har en sjöman våta kläder,
Men han har ock ett sorglöst bröd.
De torkas väl i vackert väder
Och då det går en stilla sjö.

201.

Helsinge, Pojo, Pärnä, Ö. N.

a) *Helsinge.*

Pojo.

1. Vi, som på hafvet vida, I storm, o - vä-der vandrom kring, Vi

får ej längre bida, Si flickor i en ring. Hur de oss kransar

binda Och sätta oss up - - på, När vi vårt ankar vinda Och

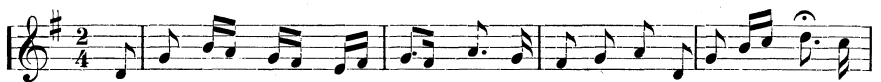

tåg om spelen linda, Vi strax till sjös då gå.

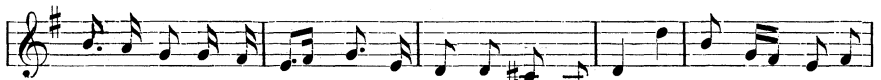
<p>2. Då vi med mod och nöje
Vårt ankar lyckligt vindat opp,
Så hissa vi med löje
Märssegel opp i topp.
När segelflaggan svajar,
Då säga vi adjö,
Se vimplar, hur de vajar,
Vi vår i fyrkant kajar —
Lef väl, hvar svensker mö!</p>	<p>4. Med täcka kinder våta
Min flicka uppå stranden står.
Adjö, farväl min såta,
Jag afsked af dig tar.
Jag dig i mörkret gömmer,
Till dess jag dig får se,
Hvar natt jag om dig drömmer
Och aldrig dig förglömmer,
Förrän jag med dig dör.</p>
<p>3. Vi låte focken falla,
En man vid springet färdig står.
Ja, klara äro vi alla,
När vi kommando får.
Vårt skepp i låga blänker
Af snälla styckeskott.
Jag på min flicka tänker,
All sorg i hafvet sänker
Och lyckligt seglar bort.</p>	<p>5. Då himlen blifver mulen
Och solen under molnen går,
Ja natten kall och kulen,
Då kostar det väl på.
När regn och snö sig blandar,
Och hafsens böljor rörs,
Då måste jag som andra
På stolta böljan vandra
När blix och dunder hörs.</p>

6. Ack, se hur sjöman snäller
 Han uti mårsen svingar sig!
 Han aktar ej hvad gäller,
 Han är så gladelig.
 Han stundom vin får dricka,
 Vid vatten mest är van.
 Ja, lycklig är den flicka,
 Som sjömans skål får dricka
 Och säga: „skål min man!“
7. Nu varen då välkomna,
 I sjöman ifrån utländsk ort!
 Ja, alla ä vi glada,
 Att resan gått så fort.
 Välkommen till din flicka,
 Hon längtat efter dig.
 Så vill vi din skål dricka
 Och önskar dig all lycka —
 Ja, hurra hvar för sig!
8. Blås upp, I musikanter,
 För sjömansgossar friskt låt gå,
 Ty alla ha de hjärtan
 Liksom af järn och stål.
 Ja, alla ä di klara
 Att våga lif och blod
 För fosterlandets ära
 Och våra flickor kära
 Och slåss med hurtigt mod.
9. Vi ärans kransar knyta
 Och sätta på de svenska mör;
 Vi sedan hjärtan byta,
 Så länge, tils vi dör.
 Ack, täcka, kära själar,
 Byt aldrig bort er vän,
 Som för sin flicka trälar
 Mot världens falskhet sträfvar!
 Gif hjärtat ert igen!

b) Fragment från *Pärnå*.

1. Aj, si på sjö -- man snäl - ler, Hur han i mårsen svingar sig! Han

fruktar ej när det gäl - ler, Han är så gla-der-lig. Han stundom vin får

dric - ka, Ja vatten äfvenså, Men lycklig är den flie - ka, Som

sjömans skål får dric - ka, Och säga: „skål min vän!“

2. — — — — — — — —
 — — — — — — — —

Hur de oss kransar binder
 Och sätter dem oss på,
 Hur vi vårt ankar vindar,
 Så tåg om spelet lindar,
 Och sen ti sjös vi gå.

202.

Ö. N.

1. Vi var blott gossar tret-ti - två Alt på vårt skepp Gu-sta - va, Och

vi voro hemma till Helsingör Alt från en stad Carrara.

2. Och fast vi äta sorglöst bröd
 I våra våta kläder,
 Se, så hastigt kommer ock vår död,
 När som det blir oväder.
3. Aj, hissa seglen opp i topp,
 Aj, fyra, fem och fyrta!
 Och skutan vänder sitt värs opp
 Och står mot vinden präktig.

203.

Helsinge.

1. Vid sjöstranden där hissas upp ett an -- kar Af en vacker och

un - ger sjö - man, Som med strålände ögon uppå böljorna

ser, Och hans hjärta af gläd - je det ler.

2. När skeppet det svajar ifrån stranden,
Står där en med en vinkande hand.
Det är endast den lilla unga sjömannens hand,
Som vinkar till jungfrun på strand.
3. En sjöman han hafver ingen glädje,
När han skall på det stormiga haf.
Se, då brinna hans blickar som solen så klar
Uppå vännen, den han älskat har.
4. „Farväl, du min vän, men ej så länge
Får jag dröja här hos dig,
Förrän jag från dig måste resa bort,
Men jag kommer väl dock inom kort.“
5. „Farväl, du min älskade sjöman
Och farväl, du min älskade vän!
Jag hoppas vi engång skall träffas igen
Om ej förr, så hos Gud i himmelen.“
6. När jungfrun hon gångar ifrån stranden,
I' sitt hjärta hon tänkte så här:
„Nu får jag visst aldrig mer skåda dig, min vän,
Ty du kommer väl aldrig mer igen.“

7. Och det dröjde ej häller så länge,
Förrän jungfrun utvalde sig en ann;
Utvalde en och annan till sin älskade vän,
Som i ungdomen så lätt kan ske.
8. När tre år de voro förlidna,
Kom sjömannen hem igen,
Ty han ville så gärna beskåda sin vän,
Den han i ungdomen älskat så ömt.
9. När sjömannen stiger uppå stranden,
Fick han genast beskåda sin vän,
Som i sällskap spatsera med en annan sjöman.
Han ej tror, att det kan vara sant.
10. „O, du grymma och skamlösa flicka,
Hvarför hafver du detta gjort?
Det är endast för de falska brefven,
Som skrifna voro ifrån dig.
11. Mins du ej på den blommiga stranden,
Där vi knöto kärlekens band,
Och en brinnande kyss från din rosenröda mun
Den var vittne därtill i samma stund.“
12. Sjömannen han drager sitt förgyllande svärd,
Det han uppå sidan bar:
„Det är endast för dig, min otrogna vän,
Som jag i ungdomen offrar mitt lif.“

204.

Rönns och Sandstens visa.

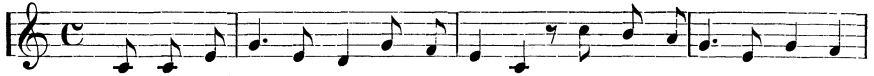
(Diktad 1871 af dessa Lovisa sjömän.)

1. Vid Södernäs brygga där låg en bark så rar;
Den var ifrån Lovisa, ifrån den vackra stan.
Och barken hette Argo och det var hans namn,
Från Finneland till Engeland och Spanien gick fram.

2. Och Argo var den ene, och Balder var den ann,
De gjorde sig så färdiga vid Helsingfors hamn.
De gjorde sig så färdiga, fick lotsen om bord.
Då vi sträkte våra märssjäl, gick timmerman till rors.
3. Föräldrarna och syskonen de afsked af oss tog;
De önskade god hälsa alt uppå denna flod.
Vi tänkte också alla komma hem igen,
Men döden har skilt oss från vår kapten.
4. Den första november från Helsingfors vi for,
Vi lättade vårt ankar på Sveaborgens flod.
Vi seglade så glada öfver Östersjön den blå,
Den femte om natten vi Falsterbo såg.
5. Kattegatt och Skagerrack och Nordsjön den blå,
Det gick där lika lustigt; vi fröjdades därät.
Den nittonde november det var en olycksstund,
Vi törnade på Gudvigssand med skutan på grund.
6. Däckslasten den smitades, kryssmasten kapades af,
Och alla man de sågo för sig en öppen graf.
Därmed ock några Engelsmän, som kommit oss till hands,
Som hjälpte att föra vår skuta till lands.
7. Den fjortonde på dagen till Ramskett vi kom.
Vi anade ej det öde, som oss då förestod.
Vår gode kapten Bengelsdorff insjuknade så hårdt,
Den sjätte december på båren han låg.
8. Den åttonde dagen, då klockan slagit tolf,
Till kyrkan han ledsagades och det med mycken sorg.
En hederlig begrafning ju denna mannen fick.
Han var så mycket saknad om bord uppå vårt skepp.
9. Vi vistades i Ramskett i tre månars tid.
Där var så ljuft att lefva, där var ett härligt lif.
Sen skutan gjordes klar för att plöja fradgig våg,
Att först gå till Spanien och så hem igen i vår.

205.

Ö. N.

1. Välkomna, hafvets raska sjömänner! Välkomna till er hembygds

strand! Där maka, barn och trogna vänner De räcka oss en trofast

hand. De räcka oss en trofast hand.

2. Välkomna, seglare, ur striden,
Ur oceanens grymma hot,
Där hvalarna i djupa ilen,
Där sjömannens makt tas imot.
3. Skål för vår finska flaggas heder!
Skål för de män, som svurit den!
Hon sig i vida rymden breder
Sin dubbla duk mot ögat än.
4. Ej skola hennes färger vissna
Så länge ära fins på jord;
Ej skola hennes männer svika,
Så länge kraft bor i vår nord!

206.

Ö. N.

1. Vår längtan står till nordens kalla strand. Där är vårt
 hem, där är vårt fosterland. Sen vill vi vända oss till-
 baka Från vilda öar och Au-stra-li -- en.

2. Det är vår lott att plöja böljan blå,
 Få sällan hvila, men alltid redo stå.
 Vi sjömansgossar, som ä ifrån norden,
 Bör alltid ha ett friskt humör.
3. Vårt skepp det löper lätt på böljans stig.
 Hvar dag och natt jag längtar hem till dig,
 Men vi ä nöjda med hvad oss händer,
 Blott vi ha vind och det går bra.
4. Nu vänder skeppet alt i en god hamn.
 Vi sjömansgossar ämnat gå i land.
 Se där står flickor en hel stor skara,
 Som ämnat räcka åt oss sin hand.
5. „God dag, god dag, nu träffas vi igen!
 Har du din kärlek icke ändrat än?“
 „Nej, jag har ej hunnit tänka sådant,
 Fast du har varit så länge bort.“
6. Sen binder vi åt oss en blomsterkrans,
 Sen gå vi där hvar som de hålla dans.
 En vals vi valsa och så vi tömmer
 Ett glas och skål för flickor all.

IV. Skämtsamma visor.

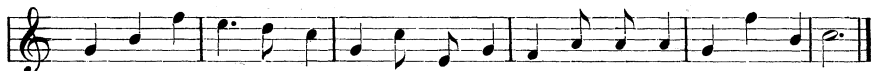
207.

Helsinge, Pojo, Strömfors.

a) Strömfors.

1. A B C D, Kunde jag se, Kunde jag se! Se uppå dig, min vän,

Blott utaf kär-le-ken. A B C D, Kunde jag se, Kunde jag se!

2. E F G H,
Kunde jag få,
Kunde jag få!
Kunde jag få dig, min vän,
Blott utaf kärleken!

E F G H,
Kunde jag få,
Kunde jag få!

3. I K L M,
Hjärtat i kläm,
Klämmer för dig, min vän,
Blott utaf kärleken.
I K L M,
Hjärtat i kläm.

4. N O P Q,
Hjärtat i tu.
I tu för dig, min vän,

Blott utaf kärleken.
N O P Q,
Hjärtat i tu.

5. S T U V,
Hjärtat i sve.
Svider för dig, min vän,
Blott utaf kärleken.
S T U V,
Hjärtat i sve.

6. Z Å Ä Ö,
Skall jag nu dö,
Skall jag nu dö?
Dö bort från dig, min vän,
Blott utaf kärleken?
Z Å Ä Ö,
Skall jag nu dö,
Skall jag nu dö?

b) Pojo.

1. A B C D,
Där fick jag se
Min älskade.
Älska du mig, min vän,
Blott utaf kärleken.
A B C D,
Där fick jag se
Min älskade.
2. E F G H,
Kunde jag få
Hjärtat af dig, min vän,
Blott utaf kärleken?
E F G H,
Kunde jag få?
3. I K L M,
Hjärtat i kläm.
Klämmer du hjärtat mitt,
Så gör jag ock med ditt.
I K L M,
Hjärtat i kläm.
4. N O P Q,
Hjärtat i tu.
Hjärtat mitt brista må,
Om jag dig ej kan få.
N O P Q,
Hjärtat i tu.
5. R S T V,
Där fick jag se
Min älskade.
Högt upp i dalarna,
Djupt ned i salarna,
Där bor min själ,
Där trifs jag väl,
Där trifs jag väl.
6. Z Å Ä Ö,
Skall jag nu dö,
Skall jag nu dö?
Dör jag från dig, min vän,
Snart tar du dej en ann igen.
Z Å Ä Ö,
Snart skall jag dö,
Snart skall jag dö.

208.

Strömfors.

1. Adjö, ni spinnerskor med er! Spinrocken nu ständar där.

Spinnen på den hvem som vill och hvem som kan, Jag går min väg åt

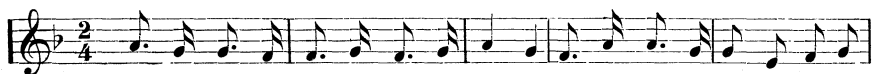

stan, aj, aj, aj.

2. Adjö, ni spinnhusmästare med er!
 Karbasen min hänger nu där.
 Piskan på den hvem som vill,
 Aldrig kommer den mera på mitt skinn, aj, aj, aj.
3. Adjö, ni kokerska med er!
 Soppkrukan min står nu där.
 Ätin soppan hvem som vill,
 Köttbiten lägger jag därtill, aj, aj, aj.
4. Adjö, ni vaktmästare med er!
 Portnyckeln hänger nu där.
 Vakten porten hvem som kan,
 Jag går nu min väg åt stan, aj, aj, aj.
5. Där kom en, där kom två, där kom tre,
 Där kom en, som min vän sku bli, aj, aj, aj, aj, aj, aj, aj, aj!

209.

Ö. N.

Anna är min ädla skatt och gåfva, Fast jag gärna vill hos Kaisa

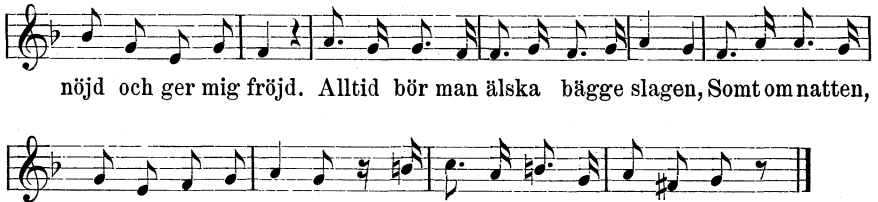
sofva. Re-bec-ka älskar jag galant. Ul--ri-ka är min

ädla ros, Den jag städs vill vara hos, Fast jag gärna håller mig till
 Också till den Maja Kaisa

Lena, Anna Greta jag aldrig förglömmer, Anna är mig
 sköna. För hvar gång jag om So-fi--a drömmer.

nöjd och ger mig fröjd. Alltid bör man älska bägge slagen, Somt om natten,
 somt om ljusa dagen, Så lång att tiden gått förbi!

210.

Helsinge.

1. Andras männer drogo ut i fält, Men min man blef hemma.
 Andras männer hade nya hattar, Men min man hade ingen. Då
 tog jag mig en gammal tratt Och laga min man nyer hatt. Och
 gamla tratten blef nya hatten, Och tratt-hatt hade min man.

2. Andras männer drogo ut i fält,
 Men min man blef hemma.
 Andras männer hade nya rockar,
 Men min man hade ingen.
 Då tog jag mig en gammal bock
 Och laga min man nyer rock.
 Och gamla bocken blef nya rocken,
 Och bock-rock hade min man.

3. Andras männer drogo ut i fält
 Men min man blef hemma,

Andras männer hade nya västar,
Men min man hade ingen.
Då tog jag mig en gammal häst
Och laga min man nyer väst.
Och gamla hästen blef nya västen,
Och häst-väst hade min man.

4. Andras männer drogo ut i fält,
Men min man blef hemma.
Andras männer hade nya byxor,
Men min man hade inga.
Då tog jag mig en gammal yxa
Och laga min man nya byxor.
Och gamla yxan blef nya byxan,
Och yx-byxa hade min man.
5. Andras männer drogo ut i fält,
Men min man blef hemma.
Andras männer hade nya stöflar,
Men min man hade inga.
Då tog jag mig en gammal höfvel
Och laga min man nyer stöfvel.
Och gamla höfveln blef nya stöfveln,
Och höfvel-stöfvel hade min man.
6. Andras männer drogo ut i fält,
Men min man blef hemma.
Andras männer hade nya strumpor,
Men min man hade inga.
Då tog jag mig en kalfverumpa
Och laga min man nyer strumpa.
Och kalfverumpan blef nya strumpan,
Och rumpe-strumpa hade min man.
-

211.

Pojo, Pärnå, Ö. N.

a) Pojo.

1. Bonden körde till timmerskog, Feikom fikom fal - lal-lal-la la! Så

fick han höra huru kråkan gol, Det dundrar för bonde i dalarna.

2. Och bonden gjord vändning, körd hem igen,
Feikom fikom fallallallala:
„Det var ju så nära, att kråkan bitit mej.“
Det dundrar för bonde i dalarna.
3. Och käringen hon svart na med krokigan tand:
„När har du hört kråkan bitit man?“
4. Bonden han körde till timmerskog,
Så fick han höra hvar kråkan gol.
5. Bonden satt bössan för sitt bröst,
Så sköt han den kråkan så att hon blef töst.
6. Bonden satt bössan för sitt knä,
Så sköt han den kråkan i högsta trä.
7. Bonden satt bössan för sin fot,
Så sköt han den kråkan att hon dansa till jord.
8. Bonden satt kråkan på sitt lass,
Så körd han den kråkan till slaktarplass.
9. Med dunen så tänkte han all sin tak,
Ändå så blef det mera dun kvar.
10. Af huden så gjorde di femton par skor,
Ändå så blef det tofflor åt mor.

11. Köttet salta de i tunnor och kar,
Och ändå så blef det mera kött kvar.
12. Af talgen gjorde di femti pund ljus,
Och ändå så blef det mera talg kvar.
13. Tarmarne gjorde de till tackel och rep,
Och benen gjorde de till dyngegrep.
14. Och hufvu så gjorde de till kyrkoknopp,
Och näbben gjorde di till tunnetopp.
15. Och skrofvet gjord di till linjeskepp,
Det bästa som då på hafvet gick.
16. Den kråkan var nyttig till mångt go ting,
Feikom fikom fallallallala!
Af räva'åle gjord di åt skraddaren ring.
Det dundrar för bonde i dalarna.

b) En annan melodi från *Pojo*.

Bonden han körde till timmerskog, Frallalla, frallalla! Då
fick han höra, hvar kråkan gol. Fradi - ral - lal - la, la la lal - lal - la.

c) Melodi från *Ö. N.*

Bonden han körde till timmerskog, Feikom fikom fallal - lal - la! Så
fick han höra hur kråkan gol. Det dundrar för bonde i dalarna.

d) Fragment från *Pärnä*.

Och bonden han körde till fu - - ru-skog, Hej snelleri jo! Där
 såg han en krå - ka, som satt och gol, För en lau, lau, lau, För en
 katji fitji man, För en hej kom snel-le - ri jo! Hej kom
 snel-le - ri hoppсансей!

212.

Pärnä, Ö. N.

a) Ö. N.

1. Den första jag fick se, fal - le - ra, Det var en so - ta - re, fallera. Den
 första jag fick se, Det var en so - ta - re.

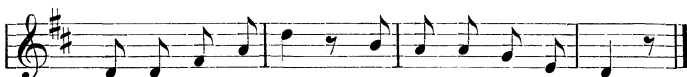
2. Han tycker han är så grann, fallera,
 Men svart som själfva fan, fallera,
 Han tycker han är grann,
 Men svart som själfva fan.

3. Den andra jag fick se,
Det var en sotig smed.
4. Han sätter sitt förstånd
Uppå hammare och tång.
5. Den tredje jag fick se,
Det var en skomakare.
6. Han kläder sig i hatt
Med stöflar utan klack.
7. Den fjärde jag fick se,
Det var en skräddare.
8. Han kläder sig i blus
Med rocken full af lus.
9. Den femte jag fick se,
Det var en klockare.
10. Han sjunger dag och natt,
Men skriker som en katt.
11. Den sista jag fick se,
Det var en ung sjöman.
12. Han kläder sig så grann, fallera,
För hvar gång han går i land, fallera.
Han kläder sig så grann,
För hvar gång han går i land.

b) Fragment från *Pärnä*.

Den första jag fick se, fra - di - ra, Det var en ung sjöman, fradira. Han

kläder sig så grann, Hvar gång han går i land.

213.

Borgå.

Den som int vill vara nöjd med våra svenska flickor, Han kan söka

sej en annan uti mån. Ja, uti Ryssland, Tyskland, Frankrike och

England, Ja, uti hela världen finnes ej en sån.

214.

Pojo.

1. Det bodde femton finnar uppå en ö,
För junta å för järfva.
Den ena af dem önska sig en vacker fästemö,
Men ni ska tro, hvad finnarna fick ärfva.
Ärfva funta, junta, maridant,
Hon heter ack, de — Kon Konstenaja,
Från dan och från daji,
Från felida och från Norge.
2. De ledde den bruden om kyrkan fram,
På henne så undra båd kvinna och man.
3. Den bruden hon för altaret står,
Med röder gullklädning och utslaget hår.
4. De ledde den bruden i brudahuset in,
Femton finnar de tänder upp ljus.
5. Den bruden hon drack en liten drick,
Femton tunnor och därtill ett stop.

6. Och bruden hon åt ett litet mål,
Femton skinkor och sju fat kål.

(Resten grof.)

215.

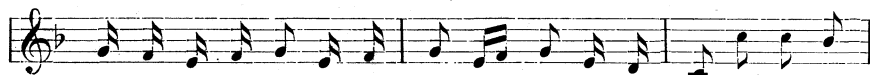
Esbo, Pärnä.

1. Det bodde två finnar uppå vår gård, Hej snelle - ri -- o. De

talte så ljufligt om gif - ter - mål. För en lau-lau-lau, för en

kosi fi - si man, För si hej kom snel-le - ri laulaulau, Och

hej kom snelle - ri -- o, Ja, sjung snelleri hoppсан jo!

(Resten grof.)

216.

Borgå, Tenala.

Borgå.

Tenala.

1. „Det kommer en båtsman lunkandist,“ Sade bonden. „Låt honom

komma, låt honom komma,“ Svarade bondens hustru.

2. „Hvad skall båtsman äta få?“

Sade bonden.

„Kött och fläsk smakar bäst,“

Svarade bondens hustru.

3. „Hvad skall jag då äta få?“

Sade bonden.

„Rutiger ål, surer kål,“

Svarade bondens hustru.

4. „Hvad skall båtsman dricka få?“

Sade bonden.

„Öl och vin ur karafin,“

Svarade bondens hustru.

5. „Hvad skall jag då dricka få?“

Sade bonden.

— — — — —
Svarade bondens hustru.

6. „Hvar skall båtsman ligga få?“

Sade bonden.

„På min arm, vid min barm,“

Svarade bondens hustru.

7. „Hvar skall jag då ligga få?“

Sade bonden.

„Uti min spis, breve min gris,“

Svarade bondens hustru.

8. „Jag tror att maran rider dej,“

Sade bonden.

— — — — —
Svarade bondens hustru.

217.

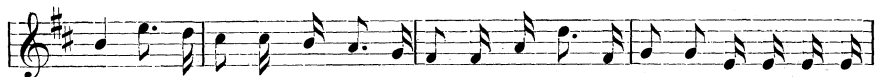
Pärnä.

1. Det var en gång en svensker mö, Som bodde på en niku niku nack, Det

var en gång en svensker mö, Som bodde på en ö. Så kom det henne i för-

lusta, Pa-tin-tji - lo - vej, pa-tin-tji - lo - vej, Så kom det henne i för-

lusta, Att hon ville gifta sej.

2. Med tiden så kom där en gammal man,
En gammal gubbe niku niku nack,
Med tiden o. s. v.
En gammal gubbe fram.
Med krokiga ben och hasor,
Patintjilovej, o. s. v.
Och föttren va lindade med trasor,
En förbankade vacker man.
3. Men jag viste ej hvad jag tänkte på,
Som gaf den gubben niku niku nack,
Jag viste ej o. s. v.
Som gaf den gubben ja.
Jag tror att jag var galen,
Patintjilovej, o. s. v.
Jag tror o. s. v.
Som gaf den gubben ja.
4. Jag tänkte på hans penningar
Och på hans korta niku niku nack,
Jag tänkte o. s. v.
Och på hans korta tid.
Men det tog sent till ända,
Patintjilovej, o. s. v.
Men det tog sent till ända:
Han lefde i hundra år.
5. Jag önskar den gubben vore döder
Och lagder på en niku niku nack,
Jag önskar den gubben vore döder
Och lagder på en bår.
Med en pistol i näfven,
Patintjilovej, patintjilovej,
Sju skålpund krut i — — —
Och jag fick lunta på.
-

218.

Helsinge.

1. Det var en gång en unger bondman, Som hölte sin hustru så

kär. Som hölte sin hustru så kär, kär, Aj rudladi-

ru, Sjung fradla - di - ra, Som hölte sin hustru så kär.

2. Men hustrun hon sade till mannen sin:
 „Ja du kan ju res efter hö.
 Ja du kan ju res efter höidi, höidi,
 Aj rudladiru, sjung fradladira,
 Ja, du kan ju res. efter hö.“
3. Där inne kom en unger herrman,
 Han var så finer och grann.
 Men mannen var rest efter hö,
 Men mannen var rest efter höidi, höidi,
 Aj rudladiru, sjung fradladira,
 Men mannen var rest efter hö.
4. „Tio riksdaler så gifver jag dig,
 Om du vill kyssa mig.“
 Men mannen var rest efter hö,
 Men mannen var rest efter höidi, höidi,
 Aj rudladiru, sjung fradladira,
 Men mannen var rest efter hö.
5. Men mannen, som bakom dörren stod,
 Han undrade hvad det var.
 Hon trodd han var rest efter hö,
 De trodd han var rest efter höidi, höidi,
 Aj rudladiru, sjung fradladira,
 De trodd han var rest efter hö,

6. „Om jag en gång, kanhända två,
Skulle res efter hö,
Så kunde du göra mig samma harm
Och taga en annan till vän.
Nej, själf må du res efter hö,
Nej, själf må du res efter höidi, höidi,
Aj rudladiru, sjung fradladira.
Nej, själf kan du res efter hö!“

219.

Ingå.

1. Där gick en gosse på Jungermans torg, Luff, möllä luff. Han

hade blommor i en korg, För en haus meri laus, för en ku-ri-mi-ri-maj, För en

ski-li-vi-li ku-ri-mi-ri luff luf luff, Maj liber möllä luff.

2. Så kom där en flicka med rosor på kind,
Luff, möllä luff.
Och gossen han frågade: „vill du bli min?“
För en haus meri laus, för en kurimirimaj,
För en skilivili kurimiri luff luff luff,
Maj liber möllä luff.
3. „Så följ med mig i lunden grön,
Så skall du få en ring till lön.“
4. Så tog han en ring af guld så röd:
„Tag den, o tag den, jungfru skön!“
5. Tag denna ringen af din vän
Och gif mig din hand och ditt hjärta igen!

6. Tag denna ringen som en pant,
För det du är med en sjöman bekant.
7. Och nu så äro vi hustru och man,
Luff, möllä luff.
Nu få vi sköta oss som vi kan.“
För en haus o. s. v.

220.

Lappträsk.

1. Där kom en flicka in till stan, in till stan, in till stan. Hon

hade äppel i en korg, hon hade äppel i en korg. Sjung

fa - di - ri - di ra - di - ri - di ral - lal - lej, ral - lal - lej, ral - lal - lej, Hon

hade äppel i en korg.

2. Flickans klädning den var vid, den var vid, den var vid,
Där var nio vårdar i, vårdar i, vårdar i.
Sjung o. s. v.
Där var nio vårdar i.

Resten grof.

221.

Borgå.

1. „Där kommer den första friarn, Mor lil - la, just nu.“ „Många

pengar hafver han, Min dotter Ju - li - ann?“

<p>2. „Hundra på hundra
Så drager han fram.“
„Lät på dörren, bed stig in,
Min dotter Juliann.“</p>	<p>7. „Hvad skall friarn få att äta,
Mor lilla, just nu?“
„Kött och fläsk smakar bäst,
Min dotter Juliann.“</p>
<p>3. „Där kommer den andra friarn,
Mor lilla, just nu.“
„Många pengar hafver han,
Min dotter Juliann?“</p>	<p>8. „Hvad skall friarn få att dricka,
Mor lilla, just nu?“
„Mjölk och vin ur karafin,
Min dotter Juliann“</p>
<p>4. „Tusen på tusen
Så drager han fram.“
„Lät på dörren, bed stig in,
Min dotter Juliann.“</p>	<p>9. „Hvar ska friarn få ti ligga,
Mor lilla, just nu?“
„I din säng, på din arm,
Min dotter Juliann.“</p>
<p>5. Där kommer den tredje friarn,
Mor lilla, just nu.“
„Många pengar hafver han,
Min dotter Juliann?“</p>	<p>10. „Å friaren vill bortrymma,
Mor lilla, just nu.“
„Lät derymma, så fins det andra,
Min dotter Juliann.“</p>
<p>6. „Tusen på tusen
Så drager han fram.“</p>	

222.

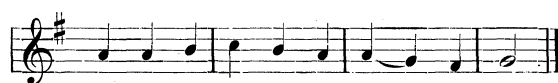
Borgå, Helsinge, Ö. N.

1. Där stodo två jungfrur, plante - ra - de kål, De talte så ljufligt om

gif - - termål. Fa - di - ral - lal - lal - lej, fa - di - - ral - lal - lal - - lej, De

talte så ljufligt om gif - ter - mål.

2. Där stodo två sjömänner och lyddes däruppå:

„I afton vi skola till flickorna gå.

Fadi o. s. v.

I afton vi skola till flickorna gå.“

3. De bundo sin dörr med stickor och strån,

Att inga sjömänner till dem fick gå.

4. Sen blåste det upp en nordvästelig vind,

Att dörren sprang upp och sjömännen steg in.

(Resten simpel.)

251.

Soldatvisa.

Borgå.

1. När bonden han tänker att lega soldat, Så är han i talet så

mjuker. Han visar sig då uti tankarne god, Liksom han vor litet

sjuker; Han sitter vid bordet och lofvar alt väl, Han svärjer så

häftigt till lif och till själ, Han aldrig sol-da-ten skall svi - - ka.

2. Men när han sen honom i klorna månd få,
Så glömmet han bort hvad han lofvat.
„Sex daler att gifva — det är nog starkt,
Kanske det spisar åt honom sex mark,
Därmed han länge sig bärgar.“

223.

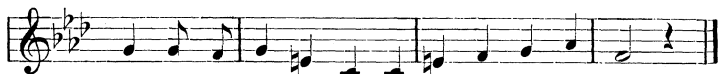
Degerby.

1. Där stod en bonde in-un-der ett skjul, Han borra-de ett hjul, ja hjul.

Han borrade det hjulet sju dagar fö - - re jul. Sjung hopp fadi-

ral - la - di - ral-lal-lej, Sju dagar före jul.

2. Till honom så kom en bondebräng,
Som ville ta sej tjänst, ja tjänst.
„Å ja ska tjäna er troget

Å följa er dotter i säng.
Sjung hopp o. s. v.
Å följa er dotter i säng.“

3. „Nej tack, min goda gosse,
Den saken går ej an, ej an.
Får min dotter hör talas om giftas,
Så får hon på flätjin slag.“
4. „Gud nåde mej stackars gosse,
Jag har ock samma lag, ja lag.
När jag får hör talas om giftas,
Så blir jag på flätjin död.“
5. Till däm så kom där en gammal käring,
Hon va både kloker å vis, å vis.

— — — — —
— — — — —

(Resten kan ej publiceras.)

224.

Borgå, Helsinge, Kyrkslätt, Pojo, Pärnä, Ö. N.

a) *Kyrkslätt.*

*) Refrängen är från Pojo, där den ofta sjunges.

2. Där mötte han på vägen,
Där mötte han på vägen
En jungfru, som var skön, ja, ja,
En jungfru, som var skön.
Halli o. s. v.
3. „Hvarthän, hvarthän skön jungfru,
Hvarthän du stolta mö, ja, ja.
Hvarthän du stolta mö?“
4. „Jag skall gå hem till min fader,
Som bor i skogen grön, ja, ja,
Som bor i skogen grön.“
5. „Hvad skall du gör till din fader,
Som bor i skogen grön, ja, ja,
Som bor i skogen grön?“
6. „Där skall jag blommorna plocka
Och binda kransar däraf, ja, ja,
Och binda kransar däraf.“
7. „Hvem skall den kransen få äga?“
„Det skall min fästeman, ja, ja,
Det skall min fästeman.“
8. Då tog han af sitt finger
En ring af guld så röd, ja, ja,
En ring af guld så röd.
9. „Tag den, tag den, skön jungfru,
Tag den du stolta mö, ja, ja,
Tag den du stolta mö.“

10. „Den kan jag aldrig taga,
För jag har en ann så kär, ja, ja,
För jag har en ann så kär.
11. En sjöman äger mitt hjärta,
Och honom sviker jag ej, ja, ja,
Och honom sviker jag ej.“
12. „Ja, äger en sjöman ditt hjärta,
Så svik då honom ej, ej, ej,
Så svik då honom ej!“

I Pärnå brukar visan sjungas sålunda: V. 1—8 äro lika som i föregående, hvarpå följer.

9. „Se här, se här, min flicka,
Den ringen så gifver jag dej, ja ja.“
10. „Behåll, behåll din gåfva,
Den ringen mottager jag ej, ja, ja.
11. En sjöman han hafver mitt hjärta,
Och honom så sviker jag ej, ja ja.“
12. „Och hafver en sjöman ditt hjärta,
Så svik då honom ej, ja ja!“
13. Och blommorna hafver vi plockat,
Men bladen hafva vi glömt, ja ja.
14. Och flickorna hafva vi lockat
Trehundra sjuttifem, ja ja.
15. Nu hafver den jägaren jagat
Och fått sin vilja fram, ja ja. — eller ock:
Så had nu den jägaren jagat
Alt i en lund så grön, ja, ja,
Men man törs inte säga,
Hvad slutligt blef hans lön.

b) Melodi från *Borgå*.

1. En jä - ga - re gick ut att jaga, En jä - ga - re gick ut att

ja - - ga Uti en lund så grön, ja ja, Uti en lund så grön.

Och jänka du och jänka jag och jänka trallallej, Och jänka du och

jänka jag och jänka tral - lal - lej.

c) Melodi från *Ö. N.*

1. En jä - ga - re gick ut att jaga, att ja - - ga, att jaga, Alt

i en lund så grön, fallera, Alt i en lund så grön. Sensjungom vi alla

fal - le - ral - le - ra, Hej fal - le - ral - le - ra, hej fal - le - ral - le - ra, Hej

hurra för A - me - ri - ka, för Norda - me - ri - ka.

225.

1. En sjömans högsta nöje är, fa - di - ri - di - ri - di - ri - di -
Att hållas af en flicka kär, fa - di o. s. v.

ral - lal - la, Aj Ju - li - a, Ju - li - a, Ju - li - a, Ju - li - a

hopsassa, Aj Ju - li - a, Ju - li - a, Ju - li - a hopsassa. Men

om hon falsk bevisar sig, Hon ingen ro skall få för mig. Aj Julia,

Ju - li - a, Ju - li - a, Ju - li - a hopsassa, Aj Ju - li - a,

Ju - li - a, Ju - li - a hopsassa!

2. De brefven, jag till henne skref,
Fadiridiridiridirallalla,
Hon alla dem i stycken ref,
Fadi o. s. v.
Aj Julia o. s. v.
Hon vecklade dem uti sitt hår,
Och detta gjorde mitt hjärta sår.
Aj Julia o. s. v.
3. En sjöman seglar jorden rund,
Fadi o. s. v.
Hans hemkomst är en glädjestund,
Fadi o. s. v.
Aj Julia o. s. v.
Och hissa vi så hala vi,
Och supa vi så betala vi.
Aj Julia o. s. v.

226.

*) Snakarvisa.

Ingå, Pojo.

Pojo.

1. Go afton vär - - da bru - - de - par, Go afton bru - dens

mor och far! Förlåt att jag så dristig är, Hit kommer till besvär!

2. För mig att sitta i en vrå,
En pipa tobak för mig få,
Och så en flaska öl därnäst,
Så mår jag allra bäst.
3. Här är ett sedigt brudahus.
Här kan en ärlig karl få rus.
Kom, källarsven, och tag min hatt,
Här vill jag bli i natt.
4. Brudgummen är en vacker man,
Brudtärnorna gå också an,
Och bruden skönt och nått sig för,
Hur vacker som hon är.
5. Men ta mej katten, då jag var
På ett sänt kalas för några dar,
Brudfolket såg mig onda ut,
De mante mej strax ut.
6. Men här är glädje och här är fröjd,
Vid skänket sitter jag förnöjd.
Jag hör, jag hör, min källarsven,
Att tunnan rinner än.

*) *Snakare* är en som objuden infinner sig på kalas.

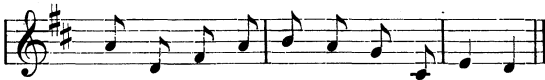
7. Ungkarlar, lag er upp till dans,
Och bjuden upp en mö till mans!
Låt inga flickor sitta still,
Som gärna dansa vill!
 8. Spelmänner, rusten eder till,
Vi brudens skäl nu dricka vill.
Sen tar jag bruden i min hand
Och svingar lustigt fram.
 9. När han had svingat engång ell två,
Till skänket snart han återgår.
Jag är förnöjd vid godt kalas
Och dricker ut mitt glas.
 10. I värdar, lagen er att slå i
Och fyller glasen med godt vin!
Vi hurrar som husbonden vill
Och dricker bruden till.
 11. De kom med glas och brickor fram,
Då klockor i min öron sang.
Jag hörd ett rop uti hvar knut:
„Drick ut, drick ut, drick ut!“
 12. Jag gick in och jag gick ut,
Jag sökt mig säng uti en knut.
Där hvila jag till dager ljus,
Då var jag kvitt mitt rus.
 13. Sen gick jag mej till nästa by,
Och grannen bjöd mig in till sig
Och i ett hyggligt rum införd
Och bjöd mig sitta ner.
 14. Husbonden var luskelig och god,
Och öl och brännvin had han nog.
Där friska jag mitt muntra sinn,
Och gick sen lustigt him.
 15. Sjung nu visan hvem som vill,
Tag ej ifrån, sätt mera till!
Det pryder den som diktat har,
Jag tror den låter bra!
-

227.

Helsinge, Pojo.

Pojo.

1. Flicka lilla, släpp mig in, Jag vill på armen sofva, Hej ickumsa, hej

oppsan -sa, Jag vill med dig tro-lof-va!

2. Söndagsnatten är så lång,
Man orkar intet sofva.
Hej ickumsa, hej oppsansa,
Man orkar intet sofva.
3. „Hvem är det, som knappar på min dörr,
Sen klockan är åtta slagen?
Hej o. s. v.
4. Den som har något att tala med mej,
Så kan han komma om dagen.
Hej o. s. v.
5. Ett uppriktigt frieri skall man om dagen bruka.
Den som fålas nattetid, han har en annan sjuka.“
6. „Släpper inte du mig in,
Jag låsena sönderbryter.
Hej o. s. v.
7. Sen tager jag då äran din,
Hvad hafver du för du skryter!“
Hej o. s. v.
8. „Kommer du härin karbasen hänger uppå väggen,
Tar jag den så ger jag dig rapp på rapp,
Så länge karbasen räcker.“
9. „Intet skrämmer din karbas
Ej håller dina tankar,

För jag hafver varit i kamp och krig,
Där kulor och krut har vankats.“

10. „Och hafver du varit i kamp och krig
Med någon vacker flicka,
Men aldrig har du varit i kamp och krig,
Där kulor och krut har vankats.“

228.

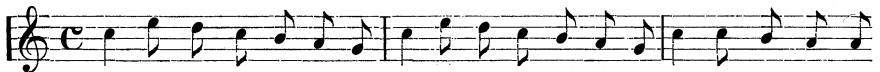
Borgå.

Förr i svenska tiden, då ryssen ej var här,
Då höllo svenska ungdomen hvarannan så kär.
Men när som ryssen kom i land,
Då blefvo svenska flickorna uti ferbann.

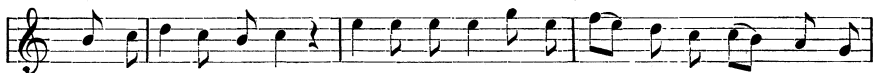
229.

Lappträsk, V. N.

a) *Lappträsk.*

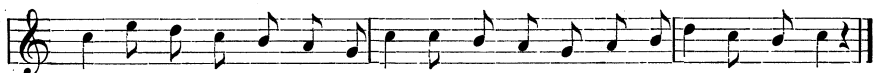
1. Gossarna vackra, vackra, gossarna vackra, vackra, gossarna bära

ett så hederligt namn. Kring sina hattar så bär de ga - lo - ner, Po-

mada i håret, se ut som ba - ro - ner. Och gossarna vackra, vackra,

gossarna vackra, vackra, gossarna bära ett så hederligt namn.

2. Och flickorna vackra, vackra, flickorna vackra, vackra, flickorna bära
en förgyllande krans

Kring sina kängor med krusiga kanter,

Kamba i håret, ser ut som drabanter.

Och flickorna vackra, vackra, o s. v.

3. Och gubbarna gubla, gubla, gubbarna gubla, gubla, gubbarna duga till
ingenting.

När det börjar lida åt ålderdomens sida,

Då orka de ej mera på — — — —

Och gubbarna gubla, gubla, o. s. v.

4. Och kälingarna käpla, käpla, kälingarna käpla, käpla, kälingarna ha
en förskräckelig trut.

När det börjar lida åt ålderdomens sida,

Då orka de ej mera med gubbarna strida.

Kälingarna käpla, käpla, kälingarna käpla, käpla, kälingarna ha en
förskräckelig trut.

b) V. N.

1. Gossarna, dura dura,
Gossarna, dura dura,
Gossarna ä en hederskrans.
Uppå sina hattar sätter di galoner,
Lockar i håret, se ut som baroner.
Gossarna, dura dura,
Gossarna, dura dura,
Gossarna ä en hederskrans.
2. Flickorna, dura dura,
Flickorna ä en förgyllande krans
När som den ena vill gossen hafva,
Börjar den andra honom till sej draga.
Flickorna, o. s. v.
3. Kärngarna, djäfi djäfi,
Kärngarna ä ett förargeligt ting.
När som de gamla börjar att blifva,
Ha de så rasande svårt ti att tiga.
Kärngarna o. s. v.

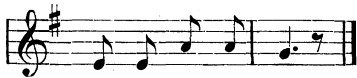
4. Gubbarna, gubbli gubbli,
 Gubbarna, gubbli gubbli,
 Gubbarna duga rakt te ingenting.
 När som de gamla börja att blifva,
 Gör dem int annat än me käringarna kifva.
 Gubbarna, gubbli gubbli,
 Gubbarna, gubbli gubbli,
 Gubbarna duga rakt te ingenting.

230.

Lappträsk.

1. Gumman hon satt sig i vagnen till att åka, Gubben sprang efter, han

snoppa och han grät.

2. „Hålls himma, hålls himma du gubbe du,
 Ty jag skall res ensam till bröllopet nu.“
3. Men strax som hon kom i bröllopssalen in,
 Då fråga de af henne: „hvar har du lämnat gubben din?“
4. „Jo hemma ligger han så later som en stock,
 Med ögon åt väggen, och aldrig ser han opp.“
5. Men gubben kom strax i bröllopssalen in,
 Han stälde till en visa om gumman sin.
6. „Vi ha varit gifta i årena sju,
 Men aldrig har hon tvättat min skjorta ännu.
7. Den skjortan jag har på mig är svart som bäck,
 Men aldrig har hon henne tvättat, sen jag henne fick.“
8. Men gubben han gick sig till sitt rividakast,
 Där tog han sig två käppar, som aldrig brast.

9. Den ena var af ek, den andra af en,
Med bägge piskade han gumman sin.
10. „Och kära min gubbe, håll upp till att slå,
För dit du ber mej löpa, dit måste jag gå.
11. Aj hur skall jag få bud till grannhustrun min,
Att hon aldrig bryter mot mannen sin.
12. Ty midt på golfvet höllo vi till,
Så att spillror slogo väggarna omkring.“
13. „Ha du varit hemma och spunnit på din rock,
Aldrig sku du haft en sönderslagen kropp.“

231.

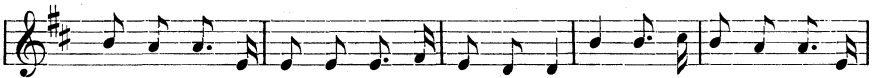
Ekenäs.

1. Hvad bryr vi oss om kä-rin-gar-na Om kvällarna på backarna, Hvad

bryr vi oss om kä-rin-gar-na Om kvällarna på backarna! Sjunger och

dansar vi, Så länge vi hvarandra si, Sjunger och dansar vi, Så

länge vi hvarandra si.

2. Haf tack nu käringar för ert besvär,
Vi icke mer af er begär.
Ett hvad vi vill fråga er,
Hvad vi nu är skyldig er.

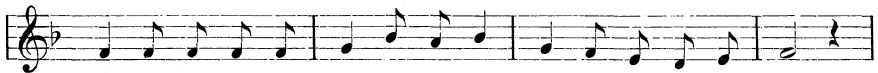
3. Käringarnas taxa är ej så stor,
En kopp kaffe räcker nog.
När vi går ut att släss,
Käringarna se på oss.
4. Men glada och muntra flickor vi är,
Så länge vi i lifvet är.
Tror ni vi kan sitta still,
När det åter blir kadrill?

232.

Helsinge.

1. „Hvart skall jag köra hästar och vagn, Skönaste flicka, fina Sofi?

Hvart skall jag köra hästar och vagn, Skönaste flicka fin?“

„Uppå min gård där är ett stall, Dit kan du köra hästar och vagn,

Fral-lal-lal-lal-lej, fral-lal-lal-lal-lej, Skönaste gosse fin.“

2. „Hur skall jag slipp i kammaren in,
Skönaste flicka, fina Sofi?
Hur skall jag slipp i kammaren in.
Skönaste flicka fin?“
„Ofvanför min dörr där är en ring,
Knappa på den, så slipper du in.
Frallallallej, frallallallej,
Skönaste gosse fin.“

3. „Hvart skall jag hänga handskar och hatt,
Skönaste flicka, fina Sofi?
Hvart skall jag hänga handskar och hatt,
Skönaste flicka fin?“ —
„Uppå min vägg där är en knagg,
Dit kan du hänga handskar och hatt.
Frallallallallej, frallallallallej,
Skönaste gosse fin.“
4. „Hvart skall jag hänga rocken så lång,
Skönaste flicka, fina Sofi?
Hvart skall jag hänga rocken så lång,
Skönaste flicka fin “ —
„Ofvanför min dörr, där är en stång,
Dit kan du hänga rocken så lång.
Frallallallallej, frallallallallej,
Skönaste gosse fin.“
5. „Nu är jag glad och nu är jag nöjd,
Skönaste flicka, fina Sofi.
Nu är jag glad och nu är jag nöjd,
Skönaste flicka fin.
Jag älskar dig och du älskar mig,
Aldrig i världen glömmmer jag dig.
Frallallallallej, frallallallallej,
Skönaste flicka fin.“

233. *)

1. Hä va en gaang ja sku reisa heim,
Stod rägne af himmelen rätt som en rejm,**)
Bruna mërra, för kärra,
Hon joka å tjoka,
Å jola va så hal å våt
Som en sleim.
2. Men rätt som bäst jag koxte åt mån,
Ja damp uta kärren, ett faseligt dån;

*) Aftrykt från „Bilder ur folklifvet“, I, af O. Höijer, „på den gamla nyländska språkdialekten.“

***) Reim eller riimare kallas grundprickarna i sjön.

Men om i dess like
 Ha dött uti dike,
 Ja aldrig had nånsin fått ärfva Guds rike,
 Hä va ingen vän.

3. Ja vomla å tomla mej rondt omkring,
 Ja vomla å tomla mej likt ett svin;
 Men då ja sku reisa opp näson min,
 Gick sola mä jola
 Mej rondter omkring. —
4. Matsäckjin i bäckjin stod rätt i pass:
 Som Neckjin i bäckjin, ha hålli kalas.
 Bland trasor å vantar,
 Pannkakor å paltor
 Stryk ut mä en hast.

234.

Pojo, Strömfors.

a) Pojo.

1. Intet var jag liten och intet var jag stor, Jag köpte mig ett

bälte, det glimmade som en sol, Men likväl kväder jag så att det

lämmar uti skogen.

2. Det var alt om en lördagskväll jag skulle ut och fria,
 Så mötte jag en gammal käring imellan bastun och rian.
 Men likväl kväder jag så att det lämmar uti skogen.
3. Det var alt en söndagsmorgon jag skulle till kyrkan rida,
 Och alla de som mitt gullbälte såg, så ville de till mig fria.

4. När folket ut till kyrkan kom och skulle på knä falla,
När de mitt bälte fingo se, så glömde de Gud befalla.
5. Prästen som framför altaret stod alt med en fröjdefull tunga,
När han fick mitt bälte se, glömde han läsa och sjunga.
6. Prästen bjöd mig stutar tolf, och alla voro de hvita,
Det ville han ge för gullbältet mitt, men jag tyckte det var för lite.
7. Konungen bjöd mig dottern sin och halfvan af sitt rike,
Det ville han ge för gullbältet mitt, men jag tyckte det var för lite.
8. Om morgon när jag vaknade, så hade jag andra tankar,
Sålde jag bort gullbältet mitt för ett par gamla vantar.
Men likväl kväder jag så att det lämmar uti skogen.

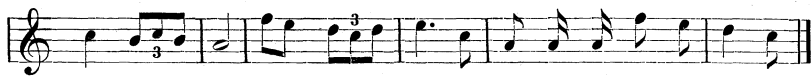
b) Fragment från *Strömfors*.

1. Och prosten inför al - ta - ret stod Och sjöng med rarer tunga, Men

när som han gullbältet fick se, Så sluta han båd läsa och sjunga.

Hej, ro i land! Hej, ro i land! Visst roar det mej och mina.

2. Det är ej något gulleband,
Fastän det nu så blänker,
Det är af bara gäddeskind
Och vridet af videlänker.
Hej, ro i land! Hej, ro i land!
Visst roar det mej och mina.

235.

Helsinge.

1. Jag gick mig ut en aftonstund, Till att roa mig så godt jag kun-

de, Spatserande på vägen fram, Där mötte mig en stolt madam.

2. Så hälsade hon: „god afton lilla,
Hur gångar du så sent allena?
Hur gångar du så sent allen,
Kom och följ mig till mitt hem!“
3. Jag gjorde sällskap till hennes hus,
Där tände hon opp de två vaxljusen.
Så hämtade hon förgyllend stol
Och bad mig sitta vid sitt bord.
4. Så frågte hon, om jag var törstig,
Så fick jag dricka om jag lyster;
Så hämtade hon fram flaskan sin
Och bad mig släcka törsten min.
5. När jag druckit, så blef jag fuller,
Och gumman tykte, att det var roligt.
Hon spatserade med golfvet fram
Och kom och satt sig i min famn.
6. „Ni är ju gifter, det har jag funnit,
Ni har ju man uppå denna stunden.
Om eder man det veta får,
Att vi hvarann nu älskat så!“ —
7. „Tjufvegubben han är ej hemma,
Ej håller har han så elakt sinne,
Ej håller passar han uppå,
Hvad lilla vännen göra må.“

236.

Ö. N.

a)

1. Jag såg i öster, jag såg i väster, Jag såg i söder och jag

såg i norr, Men aldrig jag sett så vacker flicka, Som

henne som jag såg i fjol.

2. Hur skall jag till henne komma,
Säg, skall jag rida eller gå? —
Nej, jag vill vänta till nästa sommar,
Då får jag segla uppå böljan blå.
3. Och inte hafver jag supit brännvin,
Ej håller har jag spelat kort. —
Hos en vacker flicka har jag sofvit,
Det är den enda synd jag gjort.
4. En flicka har jag så väl som andra;
Till henne går jag hvarenda kväll,
Och lyster mig någon därför klandra,
Så säger jag: „hon är min vän!“
5. Jag kan spinna, jag kan väfva,
Jag kan sy skjorta åt min fästemo;
Det kan jag göra med egna händer,
Och sätta därpå hennes lilla namn.
6. Ni kan tänka, att jag går här och friar,
Fast denna vägen går här förbi.
Nej, tanken ligger långt åt andra byar,
Där jag får träffa min lilla vän.

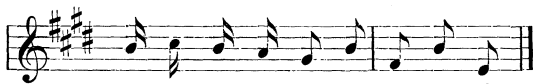
b) En annan melodi från Ö. N.

1. Jag såg i öster, jag såg i väster, Jag såg i söder

och i norr, Fa - di - ra - di - rej, hej hurra så, hej hurra så,

Fa - di - ra - di - rej. hej hurra så!

237.

Helsinge.

1. Jag tänkte stolt vid femton år: „För mig hvart manligt hjärta slår, Jag

har så tid att välja.“ Jag fick så många kärleksblick, Så många kurti-

sör jag fick, Jag kunde dem ej tälja. Men hvarje gosse, trodde jag, Be-

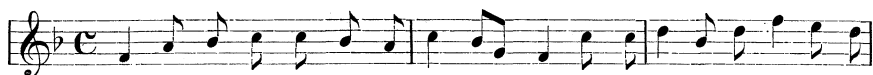

ror utaf mitt välbehag, Beror utaf mitt välbehag.

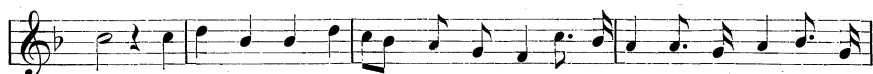
2. Vid sutton år så glad jag var,
Stundom i mitt hjärta bar
Ett litet hemligt tycke.
Än för en ung och rask dansör,
Än för en hurtig kavaljer,
Som smickrade så mycket.
Men hvarje tycke blef så kort
Och af ett annat blåste bort,
Och af ett annat blåste bort.
3. Vid tjugu år jag märkte nu,
Att en och annan ren var fru
Af mina barndomsvänner.
Jag undrade och tänkte då:
„Nog skall jag gifta mig också,
Här är så godt om vänner.
Men blott en grefve, ung och skön,
Ger jag min hand som trohetslön.“
4. Jag fyller tjugusju nu snart:
Kurtis och smicker blir så rart;
Jag börjar nu och vänta,
Åt alla sidor se mig om,
- Om någon gammal untkarl kom,
Som hade gård och ränta.
På grefvar trodde jag ej mer,
Men hoppades på en sekter.
5. Vid tretti år jag ensam stod:
Sjunket var alt öfvermod,
Jag börjar nu att tänka:
„Jag skulle gärna blifva fru
Åt någon gammal gubbe nu
I hopp att snart bli enka.“
Men hvart jag lade krokur då,
Så fick jag ingen fisk därpå.
6. Jag fyrty somrar räknat har:
Mitt öde nu som afgjordt var,
Ty man var mig ej ännadt.
Jag säger nu att giftermål
Och karlar jag platt intet tål,
Och med förakt jag hämnas.
Men får jag något anbud än,
Så tar jag mina ord igen,
Så tar jag mina ord igen.

238. *)

Pojo.

1. Jungfrun hon gångar sig på hö - gan bärg, för att skåda det brusande

haf. Där fick hon se ett seg - lan - de skepp, Uti tri tral - le - ra, uti

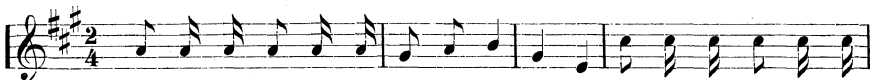
oppingsa, Där de elfva ma-tro-ser-na var.

*) Jfr N:o 13.

2. „Ack hören I min moder, kan jag få en af dem?
Jag menar den med de svartbruna lockarna.
Uti tri trallera, uti oppsingsa,
Gif mig den till min utvalda vän.“
3. „Ack nej, min hjärtans dotter, tag ingen sjömatros,
Utan lät sjömännen bortsegla, och du skull bli mig hos!“
4. „Och hören I min moder, får jag min arfvedel?
Det består i tolf tusen dukater, jag begärer ej mera af er.“
5. „Ack nej, min hjärtans dotter, slätt ingen arfvedel,
Det hafver din fader bortslösat genom kort och i tärningsspel.“
6. „Hafver min fader det bortslösat genom kort och i tärningsspel,
Då plockar jag hop mina trasor,
Uti tri trallera, uti oppsingsa,
Och följer med kärestan min.“

239.

Pojo.

1. Käringen reste till Danmark, Eja! Köpte sig fåle för

halfvan mark, För til - le - ri - no - sa och nej.

2. Käringen satte sin fåle på stall,
Eja!
Bar för den både vippor och halm,
För tillerinsa och nej.
3. Vippan fastna i nosen fast,
Käringen bakefter med kräkleskaft.

4. Käringen fick tag i båd ämbar och stång,
Med den hon hastigt till kældan språng.
5. Käringen vitjade knifvarna två,
Den ena att fläcka, den andra att slå.
6. Käringen klädde sig i fälaskrud,
Dansa på gatan som en brud.
7. Käringen reste till kyrkback,
Eja!
Korpar och kråkor till mycken hack.
För tilleriosa och nejja.

240.

Pojo.

1. Mellan jul och nyårsdag, Då den kalla vintern var, Gick

bon till kolaskog. Fick han se hvar räfven stod: „Hör du Mickil

go -- da, Vill du ge mej mys-se - fo-der, Vill du ge mej huden din,

Foder åt mej i lufvan min?“

<p>2. Räfven stod och tänkte sig fram,
Ja, fram kom räfvens syster:
„Hör du nu Mickil,
Är du nu tokig,
Är du nu galen?
Skall du ge huden din
Foder åt bon i lufvan sin?“</p> | <p>3. Räfven lacka opp till skogs:
„Inte får du myssefoder,
Inte får du huden min,
Foder åt dej i lufvan din.“</p> <p>4. En dag sig hände,
Räfven kom på bondens gål.</p> |
|--|---|

Bon tog i bössan,
Sköt Mickil i mössan:
„Se nu Mickil goda,

Se nu har jag myssefoder,
Se nu har jag huden din
Foder åt mej i lufvan min.“

241.

Hela veckans masurka.

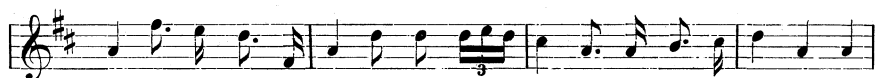
Helsinge, Mörskom.

1. Måndagen är en sparselig dag, Trallal - la - la, tral-lal - la - la,

Tisdagen ä vi alt i samma lag, Trallal-la--lal-la -- la!

Trallal - la - lal - la - la, lalla la - - la lalla lalla lallalla,

Tra-lal - la - lal - la - la, lal - la - - la - - - la - lal - la lalla lalla!

2. Onsdagen gör vi alls ingenting.
Trallallala, trallallala,
Torsdan betalar krögareskuld,
Trallallalallala.
(Refräng).

Trallallalallala.
(Refräng).

3. Fredagen tror jag flickan är min,
Trallallala, trallallala,
Lördagen faller sabbaten in,

4. Söndagen är en *)hedelig dag,
Trallallala, trallallala,
Då ska vi dricka bröder i lag.
Trallallalallala.
(Refräng).

*) heliger

242.

Borgå.

1. Och sjömannen gick uppå värdshuset in, Hur - ra! De söpo

där och drucko där öl, Värdinnan gick längs med golfvet och grät. Hur-

ra, hurra, hur - - - ra!

2. „Och hör ni värdinna, hvad gråter ni för?
Hurra!
Gråter ni för ölet, som på bordet står?
Ni tror väl att ni inga pengar får!“
Hurra, hurra, hurra!
3. „Inte sörjer jag för ölet, på bordet står:
Jag hade en vän för femton år,
Jag tror det är densamma som framför mig står.“
4. „Hvarifrån kommo de barnen små?
När jag for bort, så var det blott ett,
Men nu är de fyra; hur har det gått till?“
5. „Men hur ska vi skifta de barnen små?
Hurra!
Den älsta sonen den tager jag med mig,
Jag reser till Preussen, tager afsked af dig.“
Hurra, hurra, hurra!

243.

Pojo, Ö. N.

1. Och som de djur och som de fåglar små Sig para par om par, Så skall

Maja och jag vi hvarannan ha, När som sommaren kommit har.

2. Jag gick mig ut i en rosenlund,
Och Maja var vännen min;
Och ack, hvad hon had för en söter mun,
Som den raraste apelsin (äppelsin).
3. Och hvar gång jag tänker på Maja min,
Så skenar min hjärteknopp,
Och bikitrån han flyger i högan sky,
Och jag har ett så fagert hopp.

244.

Bromarf.

Petri bror slakta en ko.
Kon va int fet,
Slaktar han en get.
Geten hadd pattar,
Slaktar han en tacka.
Tackan hadd jur,
Slaktar han en tjur.
Tjuren hadd pungar,
Slaktar han gåsungar.
Gåsungana va gröna,
Slaktar han en höna.
Hönan va grå,

Slaktar han två;
 Mer hadd int Petri bror att slakta i detta år.
 Alla tjänliga, kärliga, vänliga, villiga,
 Modiga, frodiga, tuktiga, hitsliga,
 Kitsliga och till älskog benägna,
 Damos och Flamos, Juntos och Stentos
 Och flickors skål, som lofva godt och hålla godt.
 De skola vara gladelig, dem behaglige,
 Som af himmelen önskas kan.
 Fars skål, mors skål samt flickornas skål i Rumpekulla,
 Och gossarnas skål i Hammarkulla!
 Den som icke rimmar så, skall dricka skål,
 Anna två, godt nytt år!

245.

Borgå.

Reka tobak är ett bruk,
 Som från Indien vi lärde.
 Mången blir af lukten sjuk,
 Mången sätter därpå värde.
 Men att reka och att supa
 Jag det aldrig vill ferseka.
 Hällre jag min kassa sparar
 Och min hälsa hafver kvar.

246.

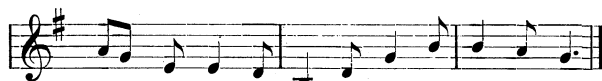
Fiku-Gretas kråkvisa.*)

Borgå, Pärnä.

Borgå.

1. Sjunges om en stackars kråka, Som var lik en ljuflighet, Då hon o - för-

mod - ligt råka Ibland fåglars myckenhet.

*) „Fiku Greta“ var en gammal tjänarinna på Pirlax gård i Borgå socken; hon dog omkring år 1820.

2. Korpen allvarsam framträdde,
Sade: „syster, kom till gäst,
Dig till brud vi skola kläda
Till den stora örnafest.“
3. Hennes fjädrar de utrykte,
Skjåron stack det hvita in;
Alla fåglar sitt intrykte
I det sega kråkeskinn.
4. Kråkan såg sig fram och baka,
Skåda sin kläbonad rar,
Tykte, att bland fåglar alla
Ingen emot henne var.
5. Dufvan och te vipun nätta
För brudpigor ge sig an;
Ugglan valdes till brudsätta,
Örnahanen han blef man.
6. Hök och ufva bruden ledde,
Orren spela som en karl,
Alla fåglar sig utbredde,
Följde henne par om par.
7. Örnen koxar på sin maka,
Skådar henne en god stund.
Då fick han se den näbben raka,
Och han skämdes som en hund.
8. Strax den hela fåglatroppen
Klädde henne af alt prål,
Och den arma kråkekroppen
Blef stå naken, som en nål.
9. Så går med den som sig upphöjer:
Får gement sitt nederfall.
Säll den med sin lott sig nöjer,
Aldrig hålles han för narr.

247.

Borgå, Pojo.

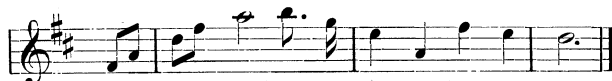
1. Som en eld och som ett väder, Som en tanke, som en dröm, Som en

bro af tun - - na brä - der Brytes af den minsta ström; Som en

brand bland spån och stickor, Som en gnista ibland krut, Så är kär - le - ken

hos flic - kor: Tändes snart, men slocknar ut.

2. Som en ek på klippan rotad,
 Som en jude i sin tro,
 Som en vall af böljan hotad,
 Som en tärna på en bro,
 Som en lönn som riset sparar,
 Och som Noack i sin ark,
 Så är kärleken hos karlar:
 Tändes sent, men brinner starkt.

3. Som ett skepp förutan segel,
 Som en brandvakt utan sax,
 Som en penning utan regel,
 Som en bistack utan vax,

Som en krog, där ej fins dricka,
 Som en fästmö utan ring,
 Så är gossen utan flicka:
 Uselt och ett ömkligt ting.

4. Som en herre utan pengar,
 Som en trädgård utan frukt,
 Som fiolen utan strängar,
 Som en blomma utan lukt,
 Som en väg, som hvar man känner,
 Där som intet färdas fås,
 Så är flickor utan männer:
 Svaga käril, ja gunås!

248.

Pojo.

1. Tordyfveln på ugnen låg, Tramredelin trumba, Han låg och sörjde sin

unga brud, Min rosa och min blomma.

2. Mödhumlan, som hans talman var,
 Tramredelin trumba:
 „Vi skulle ju segla öfver Ålands haf!“
 Min rosa och min blomma.
3. Och när de kommo på Ålands haf,
 Så blåste det väder och det gick bra.
4. Och när de kommo till konungens gål,
 Då såg flugan ut och kamma sitt hår.
5. „Vi skulle ju passa till äkta par,
 Den ena den andra den ena vill ha“

6. „Hur skulle dess varda lik,
Du är fattig och jag är rik!
7. När jag sitter på konungens bord,
Så ligger du i lorten och gror.
8. Och när jag sitter på konungens disk,
Så ligger du och dricker — — —.“
9. Tordyfveln blef vred uppå dessa ord,
Han snurra till flugan, hon föll till jord.
10. Flugan steg opp och snoppa och grät:
„När skall vårt bröllop ske?“
11. „I sommar och i sommartid,
Flugor och mygg församla sig dit.“
12. De spelte uti bröllophus,
Tramtredelin trumba,
Där spelte en loppa, där dansa en lus,
Min rosa och min blomma.

249.

Ö. N.

1. Tvänne skälmar de höllo råd, Aj aj aj aj, höllo råd, Hur

mjöl-na - re-dott-ren skulle få, Fi -- li -- do, fi -- li -- da, fi -- li-

da -- ja - ja. 2. Den ena skälmen han var så gäck, För

3. „Och kära mjölnare, var mig huld,
Och mala min säck förutan tull!“
4. „Hvad har du då uti säcken din,
Då du förnekar mig tullen min?“
5. „Litet malt och ruttan råg,
Som råttor och möss — — —“
6. „För den då in i min dotters hus,
Där är den fredad för råtta och mus.“
7. Och skälmen tog säcken på nacken sin
Och bar den så till mjölnarens in.
8. Men när som mörkret nu kom uppå,
Så börja säcken båd krypa och gå.
9. „Och kära mjölnare, tänd upp ljus,
Ty här är röfvare i vårt hus!“
10. „Och kära mjölnare, släck ut ljus,
Det var blott katten, som tog en mus!“
11. Men käringen, som på ugnen låg,
Sad: „hur kan vår katt uti stöflar gå?“
12. „Du gamla käring, du skall få skam,
I morgon skall du ligga i mjölnarens dam.“
13. Och käringen vände sin näsa mot norr
Och sank i botten, så vattnet sa porr.
14. Och käringen sjönk och pälsen flöt,
Och mjölnaren stod på stranden och tjöt

250.

Lappträsk.

a)

1. Uppå det trädet där väx - te en gren, Aj aj aj, så

vacker gren! Alla mina dagar jag lefva må, Aldrig så

vac - ker gren jag såg.

2. Uppå den grenen där växte en kvist
Aj aj aj, så vacker en kvist!
Alla mina dagar jag lefva må,
Aldrig så vacker kvist jag såg.
3. Uppå den kvisten där växte ett bo,
Aj aj aj o. s. v.
4. Uti det boet där växte ett ägg,
Aj aj aj o. s. v.
5. Uti det ägget där växte en unge,
Aj aj aj o. s. v.
6. Uppå den ungen där växte ett fjäder,
Aj aj aj o. s. v.
7. Uppå det fjädrät där växte en dyna,
Aj aj aj o. s. v.
8. Uppå den dynan där växte ett bolster,
Aj aj aj o. s. v.

9. Uppå det bolstret där växte en flicka,
 Aj aj aj, så vacker flicka!
 Alla mina dagar jag lefva må,
 Aldrig så vacker flicka jag såg.

(Visan ej alldeles fullständig.)

b) Fragment från *Lappträsk*.

1. Uppå den lindan där väx - te ett träd, Aj aj aj, så vackert träd!
2. Uppå det trädet där väx - te en kvist, Aj aj aj, så vacker kvist!

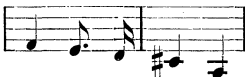
1. Trädet på lindan, Lindan på bärget Och bärget ligger långt upp mot nord.

2. Kvisten på trädet, Trädet på lindan, Och lindan på bärget, Och

bärget ligger långt upp mot nord.

För hvarje ny vers upprepas takterna en gång mer.

Tryckfel.

a) I noterna.

N:o 5, b, tionde takten står		läs	
N:o 15, b, 2, nionde takten står		„	
N:o 23, a, femte „ „		„	
N:o 23, b, andra „ „		„	
N:o 39, b, tolfte „ „		„	
N:o 42, a, har förteckningen		„	
N:o 78, b, sextonde takten står		„	
N:o 87, tredje „ „		„	
N:o 98 saknar förteckningen			
N:o 99 har förteckningen		„	
N:o 99, sista takten står		„	
N:o 106, nästsista takten står		„	
N:o 110, sista „ „		„	
N:o 122, andra „ „		„	

N:o 139, tredje	takten står		läs	
N:o 142, andra	„ „		„	
N:o 195, a, sista	„ „		„	

b) I texten.

N:o 4, under titeln tillägges Kyrkslätt.

N:o 6, v. 12 står: Kära, läs: „Kära

N:o 9, v. 17 „ Ty konungens var nu död, läs: Ty konungens dotter
var nu död,

N:o 11 under titeln står: Pärnä läs: Pojo

N:o 19 under titeln bör a) utgå framför *Snappertuna*.

N:o 32 under titeln tillägges Pyttis.

N:o 69 framför orden under noterna står: 7 läs: 1.

N:o 171, b, v. 5, står: lågt, läs: långt.

Dessutom förekomma några interpunktionsfel samt ortografiska oegentligheter, nämligen: värs för vers, pänningar för penningar, tills för tils, finns för fins, speja för späja, fanns för fans och afsigt för afsikt, hvilka läsaren själf behagade rätta.

Innehållsförteckning.

Förord	V.
--------------	----

I. Kämpvisor och Romanser.

N:o	Sid.
1. a) Kung Valdemo	1.
b) Ellibrand och fröken Gyllenberg	5.
2. Liten Karin	7.
3. Kämpen Grimborg a, b	8.
4. a) Skön Anna	13.
b) Skön Anna och herr Peder	16.
5. Peder och liten Stina a, b	18.
6. Den bortsålda a, b, c	22.
7. De två systrarna a, b	27.
8. Hertig Fröjdenborg och fröken Adling a, b, c	30.
9. Konungabarnen	35.
10. Rosen lilla a, b, c. <i>Alb. V</i>	37.
11. Axels och Valborgs visa	41.
12. Herr Karl	51.
13. Öväntad bröllopsgäst a, b, c. <i>Alb. VI</i>	53.
14. Herr Päders sjöresa a, b	56.
15. Prinsessan och båtsmannen a, b. <i>Alb. VI och VIII</i>	59.
16. Riddar Olof a, b	63.
17. Den förtrollade prinsessan	67.
18. Sven Svanan	70.
19. Herr Lager och Jon	72.
20. Herr Riddervall a, b	75.
21. Där sitter en fågel a, b. <i>Alb. VII och VIII</i>	78.
22. Styfmodern a, b	79.
23. Valkulla a, b. <i>Alb. VI</i>	83.
24. Vedergällningen a, b. <i>Alb. V och VIII</i>	87.
25. a) Herr Radibrand och lilla Lena	89.
b) Skön Helena och riddaren Hildebrand	91.
26. Rosilias sorg. <i>Alb. VII</i>	93.
27. Visan om liten Malkum	94.
28. Konung Magnus	95.
29. Lindormen a, b	97.
30. Necken a, b	100.
31. Hafsfrun	104.

32. Magdalena a, b, c. <i>Alb. VI</i>	105.
33. Ramunder a, b	108.
34. Lussi lilla	112.
35. Herr Päder och hans syster	114.
36. Klampfen	116.
37. Hertig Henrik och konungen	117.
38. a) Ella lilla	118.
b) Jungfru Inge	120.
39. Den sörjande a, b, c, d	121.
40. Den öfvergifna	125.
41. Neckvisan a, b, c, d. <i>Alb. IV</i>	127.
42. Där gingo två jungfrur i rosendelund a, b, c. <i>Alb. II</i>	130.
43. Riddaren och torpardrängen <i>Alb. V</i>	133.
44. Tiggargubben a, b	134.
45. Hvar hafver du din fader och din mor	137.
46. Om aftonen jumfrunen sitt lilla foster fick a, b	138.
(46 hufvudnumror, 38 varianter, 78 melodier.)	

II. Kärleksvisor.

47. Ack, ack, ack, hur jag är bunden	140.
48. Ack beklagansvärda öde a, b	141.
49. Ack himmel när skall jag förvänta den dagen	143.
50. Ack högaste himmel och fallande jord <i>Alb. VI och VIII</i>	145.
51. Ack hör min hjärtans gosse a, b	146.
52. Ack hör ni unga flickor	147.
53. Af hjärtat jag dig älskar	149.
54. Aldrig växer äppet så högt opp i topp <i>Alb. V</i>	151.
55. Alt under himmelens fäste	152.
56. Amanda satt med en krans i håret	153.
57. Dagen ser väl mulen ut	154.
58. Det var en lördagsafton, Då jag till hvila skulle gå	155.
59. Det var en lördagsafton jag väntade på dig a, b	156.
60. Det var en unger flicka	158.
61. Där träffades två vänner a, b, c, d	159.
62. En skärgårdsflicka ännu jag minnes	161.
63. En sommardagsmorgon, då solen sig höjde	163.
64. En visa jag nu sjunga vill	164.
65. En visa vill jag sjunga om en yngling på vår jord	165.
66. En visa vill jag sjunga, som handlar om min lilla vän	166.
67. En visa vill jag sjunga, när ängslan trycker mig	167.
68. En älskelig vän uti världen jag har	168.
69. Ett bref af kärlekslängtan stor	169.
70. Ett är det som grämer mig	170.
71. Flicka du, som ej af kärlek brunnit	171.
72. Flicka lilla med ditt mörkbruna hår	172.
73. Flickornas kärlek och liljorna skön	173.
74. Förflutna äro de sälla dagar	174.
75. Förgäfves uppå stigen jag dig att möta går	175.
76. Första gången jag din ögon skådade a, b	177.
77. Första lördagsafton jag till lilla vännen gick a, b	179.

78.	Glöm icke mig, glöm ej de ljufva timmar	181.
79.	God afton flicka, lilla vän	181.
80.	Har Gud i himlen så beslutit	182.
81.	Hjärtat klappar i mitt bröst	183.
82.	Huru kan jag vara nöjder <i>Ab. VIII</i>	185.
83.	Hvar morgon jag ilar så gladt ner till strand	186.
84.	I min ungdom det roade mig att sjunga a, b	187.
85.	I tysthet må jag klaga den sorgen, som mig kväl	190.
86.	Jag borde intet sjunga, Jag som så fattig är. <i>Ab. VI och VIII</i>	191.
87.	Jag gick mig ut en afton att spatsera	191.
88.	Jag gick mig ut en afton, en afton uti lunden a, b	192.
89.	Jag gick mig ut en morgonstund alt uti lunden gröna	194.
90.	Jag gick mig ut i lunden att höra fåglasång a, b	195.
91.	Jag hade mig en vän i mina unga dagar	197.
92.	Jag står i tusen tankar a, b	198.
93.	Jag så sällan lydit hafver	200.
94.	Jag såg ett ljus i Österland a, b	201.
95.	Jag var ung och oförståndig yngling omkring sjutton år	202.
96.	Jag vänder mig till eder	203.
97.	Jag är af ängslan slagen a, b	204.
98.	Jag önskar af hjärtat, att du vore min. <i>Ab. VII</i>	205.
99.	Kom blicka in på en kyrkogård	206.
100.	Lilla socker uti norden	208.
101.	Lilla vännen i gröna lunden	209.
102.	Lycklig är den yngling, som ej behöfver tjäna	209.
103.	Med våta ögon ser jag på böljorna de blå	210.
104.	Med ängslan sätter jag mig ner a, b	211.
105.	Men om jag utaf ängslan dör	212.
106.	Mikailmessodagen, som faller in i år	213.
107.	Mins du hur du talte, och mins du hur du lofte a, b	215.
108.	Mitt klämda bröst kan mer ej andas	216.
109.	Mången grånar ej af ålder	217.
110.	Natten, kvalen och en luta	218.
111.	Nu hafver jag kommit en så länger väg	218.
112.	När jag var hemma hos min moder	219.
113.	När solen tänder sina strålar	220.
114.	När som jag i mina blomstrande år	221.
115.	När våren och lärkan den spelar	222.
116.	När vänner skall skiljas med sorg och med gråt	224.
117.	O tysta ensamhet a, b, c. <i>Ab. VII</i>	225.
118.	Och jag som dig älskat med trofasthet än	227.
119.	Ostadig vän, hvad var din ed väl till	228.
120.	På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad	229.
121.	Rikedom och silfver i stället för dygd	233.
122.	Se god afton och god kväll. <i>Ab. V</i>	234.
123.	Se här så har du högra handen	235.
124.	Sex runda år omkring en flicka jag begärde	236.
125.	Sköna lunden, gröna ängen	237.
126.	Sof, vill du en vandring med mig göra	238.
127.	Solen hon värkar så, att is i bärgen smälta	239.
128.	Stanna, o stanna, du vind	240.
129.	Tro mig, fast vi nu skiljas vida	241.
130.	Vandringen i världen är svår att tänka på	241.

131. Välkommen, ack välkommen.....	242.
132. Ömt älskade Leonard Matilda a, b.....	243.
(86 hufvudnumror, 19 varianter, 94 melodier.)	

III. Sjömanssånger.

133. Ack hören I sjömänner som plöjen.....	245.
134. Ack kommen kamrater och rusten eder fort. (<i>Krigsresa till Tripoli</i>).....	246.
135. Adjö farväl, för sista gång.....	253.
136. Adjö farväl, vi afsked taga.....	254.
137. Adjö och farväl min utvaldaste vän. <i>Alb. V</i>	255.
138. Adjö, må väl, min hulda älskarinna.....	256.
139. Aldrig jag förglömma kan a, b. <i>Alb. V</i>	257.
140. Att sörja för en flicka ett år.....	259.
141. Bort från den strand hvars minnen stå mig åter.....	260.
142. Det gick en jungfru uti en hage.....	262.
143. Det kom ett skepp ifrån Engeland.....	263.
144. Det var en söndagsmorgon (<i>Afsked till bruden</i>).....	264.
145. Det var en unger sjöman, han var blott femton år.....	265.
146. Det var en unger sjöman, från Dover han kom.....	266.
147. Du var den första som handen mig gifvit.....	267.
148. En oro hvälfver i mitt bröst.....	269.
149. En sjöman i oväder Han lider ofta nöd. <i>Alb. VI och VIII</i>	270.
150. En sjöman nppå böljan blå.....	271.
151. En sjöman är så litet estimerad.....	272.
152. En ung sjöman förlustar sig uti en gröner äng, ja.....	273.
153. En vacker vän jag mig utvalt.....	275.
154. En visa vill jag sjunga för sällskapet här.....	276.
155. En visa vill jag sjunga opp på bästa sätt jag kan.....	277.
156. Ett skepp gick ut från Gibraltar stad.....	278.
157. Farväl, min egen flicka, lef väl, min hjärtans lust.....	279.
158. Farväl, behåll nu till ett älskadt minne.....	280.
159. Farväl, nu slutas våra glada dagar.....	281.
160. God afton min käreasta a, b.....	282.
161. Gossen stod på stranden.....	283.
162. Ha du sitt en vilder sjöman, som på böljan tumlar omkring.....	285.
163. Högt upp i nordén.....	287.
164. I dag står vårt skepp under segel på floden. (<i>Sjömannens afskedssång</i>).....	288.
165. I dalen där växte upp en lilja.....	290.
166. I dalen vid hafvet där blomstrar en mö.....	291.
167. I Engelska kanalen stå trettio skepp i en rad.....	292.
168. I Lovisa där bodde en gosse så bål. (<i>En ny och vacker styrmansvisa</i>).....	293.
169. I Rudela socken och Vankela by a, b.....	294.
170. I sorgen jag vandrar, i sorgen jag går. (<i>Sorgens sång</i>) a, b, c.....	297.
171. I Strassburg där bodde en adelsman så rik a, b, c.....	299.
172. Ingen kan veta och ingen kan tro.....	302.
173. Jag minnes den dag jag var lyckelig och glad. <i>Alb. V</i>	304.
174. Jag skref ett bref hem till min vän.....	305.
175. Jag såväl som andra på hafvet seglat har.....	306.
176. Jag tog mig för att resa.....	307.
177. Jag var en unger sjöman, jag var blott tjugu år. (<i>Trolöshet</i>).....	308.

178.	Jag är född vid det gamla Englands kust	310.
179.	Kan du min vän förnimma	311.
180.	Kanske du trykt en annan till din sida	312.
181.	Kom hurtig sjömansgossar	313.
182.	Med våta ögon ser jag på böljorna de blå a, b	314.
183.	Men ack hur rysligt är, när stormen ryter	316.
184.	Men hören I herrar och bönder på land	317.
185.	Min fosterbygd, du är mig kär. (<i>En sjömans farväl</i>)	318.
186.	Min lilla vän, du är så långt från mig a, b	320.
187.	Munter bör en sjöman vara	321.
188.	När jag endast på dig tänker	322.
189.	När stormen öfver hafvet flyger	323.
190.	O du stolte ungsjöman, vill du lämna ditt land	324.
191.	Och jungfru Karolina från Kronstadt hon var	325.
192.	Och jungfrunen och ungersven de träffades på bron	326.
193.	Och sjungen nu bröder, varen glada som jag	327.
194.	På Gustafsfiärden vid redden vid Sörnäs	328.
195.	Se på de sjömansgossar, hur raska som de gå a, b. <i>Alb. V och VIII</i>	329.
196.	Sju år de var förflutna, sen vi skådade vårt land. <i>Alb. V och VIII</i>	331.
197.	Sjöfarten han är ett förnöjeligt ting	332.
198.	Snart är förbi de bästa ungdomsår	333.
199.	Ut om sommaren skall vi fara	334.
200.	Vi ligga uppå redden klara	336.
201.	Vi, som på hafvet vida, I storm, oväder vandrom kring a, b	337.
202.	Vi var blott gossar trettitvå	339.
203.	Vid sjöstranden där hissas upp ett ankar	340.
204.	Vid Södernäs brygga där låg en bark så rar. (<i>Rönns och Sandstens visa</i>)	341.
205.	Välkomna, hafvets raska sjömänner	343.
206.	Vår längtan står till nordens kalla strand	344.
	(74 hufvudnumror, 11 varianter, 79 melodier.)	

IV. Skämtsamma visor.

207.	A B C D, Kunde jag se a. b	345.
208.	Adjö, ni spinnerskor med er	346.
209.	Anna är min ädla skatt och gåfva	347.
210.	Andras männer drogo ut i fält	348.
211.	Bonden körde till timmerskog a, b, c, d	350.
212.	Den första jag fick se, fallera a, b	352.
213.	Den som int vill vara nöjd med våra svenska flickor	354.
214.	Det bodde femton finnar uppå en ö	354.
215.	Det bodde två finnar uppå vår gård	355.
216.	Det kommer en båtsman lunkandist	355.
217.	Det var en gång en svensker mö	356.
218.	Det var en gång en unger bondman	358.
219.	Där gick en gosse på Jungermans torg	359.
220.	Där kom en flicka in till stan	360.
221.	Där kommer den första friarn	361.
222.	Där stodo två jungfrur, planterade kål	362.
251.	När bonden han tänker att lega soldat (<i>Soldatvisa</i>) <i>Alb. VI</i>	362.
223.	Där stod en bonde inunder ett skjul	363.

224.	En jägare gick ut till att jaga a, b, c	364.
225.	En sjömans högsta nöje är	368.
226.	Go afton värda brudepar (<i>Snakarvisa</i>)	369.
227.	Flicka lilla, släpp mig in	371
228.	Förr i svenska tiden, då ryssen ej var här	372.
229.	Gossarna vackra, vackra a, b	372.
230.	Gumman hon satt sig i vagnen till att åka	374.
231.	Hvad bry vi oss om käringarna	375.
232.	Hvart skall jag köra hästar och vagn	376.
233.	Hä va en gaang ja sku reisa heim	377.
234.	Intet var jag liten och intet var jag stor a, b. <i>Alb. VII och VIII</i>	378.
235.	Jag gick mig ut en aftonstund	380.
236.	Jag såg i öster, jag såg i väster a, b	381.
237.	Jag tänkte stolt vid femton år	382.
238.	Jungfrun hon gångar sig på högan bärg	383.
239.	Käringen reste till Dannemark	384.
240.	Mellan jul och nyårsdag	385.
241.	Måndagen är en sparselig dag (<i>Hela veckans masurka</i>)	386.
242.	Och sjömannen gick uppå värdshuset in	387.
243.	Och som de djur och som de fåglar små	388.
244.	Petri bror slakta en ko	388.
245.	Reka tobak är ett bruk	389.
246.	Sjunges om en stackars kråka (<i>Fiku-Gretas Kråkvisa</i>)	389.
347.	Som en eld och som ett väder	390.
248.	Tordyveln på ugnen låg	391.
249.	Tvånne skälmar de höllo råd	392.
250.	Uppå det trädet där växte en gren a, b	394.
	(45 hufvudnumror, 10 varianter, 49 melodier.)	

Rättelser	397.
------------------------	------

